ÖNNUR MÓSEBÓK

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38
39 40

KAFLA 1

Þessi eru nöfn Ísraels sona, sem komu til Egyptalands með Jakob, hver með sitt heimilisfólk:

2 Rúben, Símeon, Leví og Júda,

3 Íssakar, Sebúlon og Benjamín,

4 Dan og Naftalí, Gað og Asser.

5 Alls voru niðjar Jakobs sjötíu manns, og Jósef var fyrir í Egyptalandi.

6 Og Jósef dó og allir bræður hans og öll sú kynslóð.

7 Og Ísraelsmenn voru frjósamir, jukust, margfölduðust og fjölgaði stórum, svo að landið varð fullt af þeim.

8 Þá hófst til ríkis í Egyptalandi nýr konungur, sem engin deili vissi á Jósef.

9 Hann sagði við þjóð sína: "Sjá, þjóð Ísraelsmanna er fjölmennari og aflmeiri en vér.

10 Látum oss fara kænlega að við hana, ella kynni henni að fjölga um of, og ef til ófriðar kæmi, kynni hún jafnvel að ganga í lið með óvinum vorum og berjast móti oss og fara síðan af landi burt."

11 Og þeir settu verkstjóra yfir hana til þess að þjá hana með þrælavinnu, og hún byggði vistaborgir handa Faraó, Pítóm og Raamses.

12 En því meir sem þeir þjáðu hana, því meir fjölgaði henni og breiddist út, svo að þeir tóku að óttast Ísraelsmenn.

13 Og Egyptar þrælkuðu Ísraelsmenn vægðarlaust

14 og gjörðu þeim lífið leitt með þungri þrælavinnu við leireltu og tigulsteinagjörð og með alls konar akurvinnu, með allri þeirri vinnu, er þeir vægðarlaust þrælkuðu þá með.

15 En Egyptalandskonungur mælti til hinna hebresku ljósmæðra - hét önnur Sifra, en hin Púa:

16 "Þegar þið sitjið yfir hebreskum konum," mælti hann, "þá lítið á burðarsetið. Sé barnið sveinbarn, þá deyðið það, en sé það meybarn, þá má það lifa."

17 En ljósmæðurnar óttuðust Guð og gjörðu eigi það, sem Egyptalandskonungur bauð þeim, heldur létu sveinbörnin lifa.

18 Þá lét Egyptalandskonungur kalla ljósmæðurnar og sagði við þær: "Hví hafið þér svo gjört, að láta sveinbörnin lifa?"

19 Ljósmæðurnar svöruðu Faraó: "Hebreskar konur eru ólíkar egypskum, því að þær eru

hraustar. Áður en ljósmóðirin kemur til þeirra, eru þær búnar að fæða."

20 Og Guð lét ljósmæðrunum vel farnast, og fólkinu fjölgaði og það efldist mjög.

21 Og fyrir þá sök, að ljósmæðurnar óttuðust Guð, gaf hann þeim fjölda niðja.

22 Þá bauð Faraó öllum lýð sínum og sagði: "Kastið í ána öllum þeim sveinbörnum, sem fæðast meðal Hebrea, en öll meybörn mega lífi halda."

KAFLA 2

Maður nokkur af Leví ætt gekk að eiga dóttur Leví.

2 Og konan varð þunguð og fæddi son. Og er hún sá að sveinninn var fríður, þá leyndi hún honum í þrjá mánuði.

3 En er hún mátti eigi leyna honum lengur, tók hún handa honum örk af reyr, bræddi hana með jarðlími og biki, lagði sveininn í hana og lét örkina út í sefið hjá árbakkanum.

4 En systir hans stóð þar álengdar til að vita, hvað um hann yrði.

5 Þá gekk dóttir Faraós ofan að ánni til að lauga sig, og gengu þjónustumeyjar hennar eftir árbakkanum. Hún leit örkina í sefinu og sendi þernu sína að sækja hana.

6 En er hún lauk upp örkinni, sá hún barnið, og sjá, það var sveinbarn og var að gráta. Og hún kenndi í brjósti um það og sagði: "Þetta er eitt af börnum Hebrea."

7 Þá sagði systir sveinsins við dóttur Faraós: "Á ég að fara og sækja fyrir þig barnfóstru, einhverja hebreska konu, að hún hafi sveininn á brjósti fyrir þig?"

8 Og dóttir Faraós svaraði henni: "Já, far þú." En mærin fór og sótti móður sveinsins.

9 Og dóttir Faraós sagði við hana: "Tak svein þennan með þér og haf hann á brjósti fyrir mig, og skal ég launa þér fyrir." Tók konan þá sveininn og hafði hann á brjósti.

10 En er sveinninn var vaxinn, fór hún með hann til dóttur Faraós. Tók hún hann í sonar stað og nefndi hann Móse, því að hún sagði: "Ég hefi dregið hann upp úr vatninu."

11 Um þær mundir bar svo við, þegar Móse var orðinn fulltíða maður, að hann fór á fund ættbræðra sinna og sá þrældóm þeirra. Sá hann þá egypskan mann ljósta hebreskan mann, einn af ættbræðrum hans.

12 Hann skimaði þá í allar áttir, og er hann sá, að þar var enginn, drap hann Egyptann og huldi hann í sandinum.

13 Daginn eftir gekk hann út og sá tvo Hebrea vera að þrátta sín á milli. Þá mælti hann við þann, sem á röngu hafði að standa: "Hví slær þú náunga þinn?"

14 En hann sagði: "Hver skipaði þig höfðingja og dómara yfir okkur? Er þér í hug að drepa mig, eins og þú drapst Egyptann?" Þá varð Móse hræddur og hugsaði með sér: "Það er þá orðið uppvíst!"

15 Er Faraó frétti þennan atburð, leitaði hann eftir að drepa Móse, en Móse flýði undan Faraó og tók sér bústað í Midíanslandi og settist að hjá vatnsbólinu.

16 Presturinn í Midíanslandi átti sjö dætur. Þær komu þangað, jusu vatn og fylltu þrórnar til að brynna fénaði föður síns.

17 Þá komu að hjarðmenn og bægðu þeim frá. En Móse tók sig til og hjálpaði þeim og brynnti fénaði þeirra.

18 Og er þær komu heim til Regúels föður síns, mælti hann: "Hví komið þér svo snemma heim í dag?"

19 Þær svöruðu: "Egypskur maður hjálpaði oss móti hjarðmönnunum, jós líka vatnið upp fyrir oss og brynnti fénaðinum."

20 Hann sagði þá við dætur sínar: "Hvar er hann þá? Hvers vegna skilduð þér manninn

eftir? Bjóðið honum heim, að hann neyti matar."

21 Móse lét sér vel líka að vera hjá þessum manni, og hann gifti Móse Sippóru dóttur sína.

22 Hún ól son, og hann nefndi hann Gersóm, því að hann sagði: "Gestur er ég í ókunnu landi."

23 Löngum tíma eftir þetta dó Egyptalandskonungur. En Ísraelsmenn andvörpuðu undir ánauðinni og kveinuðu, og ánauðarkvein þeirra sté upp til Guðs.

24 Og Guð heyrði andvarpanir þeirra og minntist sáttmála síns við Abraham, Ísak og Jakob.

25 Og Guð leit til Ísraelsmanna og kenndist við þá.

KAFLA 3

En Móse gætti sauða Jetró tengdaföður síns, prests í Midíanslandi. Og hann hélt fénu vestur yfir eyðimörkina og kom til Guðs fjalls, til Hóreb.

2 Þá birtist honum engill Drottins í eldsloga, sem lagði út af þyrnirunna nokkrum. Og er hann gætti að, sá hann, að þyrnirunninn stóð í ljósum loga, en brann ekki.

3 Þá sagði Móse: "Ég vil ganga nær og sjá þessa miklu sýn, hvað til þess kemur, að þyrnirunninn brennur ekki."

4 En er Drottinn sá, að hann vék þangað til að skoða þetta, þá kallaði Guð til hans úr þyrnirunnanum og sagði: "Móse, Móse!" Hann svaraði: "Hér er ég."

5 Guð sagði: "Gakk ekki hingað! Drag skó þína af fótum þér, því að sá staður, er þú stendur á, er heilög jörð."

6 Því næst mælti hann: "Ég er Guð föður þíns, Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs." Þá byrgði Móse andlit sitt, því að hann þorði ekki að líta upp á Guð.

7 Drottinn sagði: "Ég hefi sannlega séð ánauð þjóðar minnar í Egyptalandi og heyrt hversu hún kveinar undan þeim, sem þrælka hana; ég veit, hversu bágt hún á.

8 Ég er ofan farinn til að frelsa hana af hendi Egypta og til að leiða hana úr þessu landi og til þess lands, sem er gott og víðlent, til þess lands, sem flýtur í mjólk og hunangi, á stöðvar Kanaaníta, Hetíta, Amoríta, Peresíta, Hevíta og Jebúsíta.

9 Nú með því að kvein Ísraelsmanna er komið til mín, og ég auk þess hefi séð, hversu harðlega Egyptar þjaka þeim,

10 þá far þú nú. Ég vil senda þig til Faraós, og þú skalt leiða þjóð mína, Ísraelsmenn, út af Egyptalandi."

11 En Móse sagði við Guð: "Hver er ég, að ég fari til fundar við Faraó og að ég leiði Ísraelsmenn út af Egyptalandi?"

12 Þá sagði hann: "Sannlega mun ég vera með þér. Og það skalt þú til marks hafa, að ég hefi sent þig, að þá er þú hefir leitt fólkið út af Egyptalandi, munuð þér þjóna Guði á þessu fjalli."

13 Móse sagði við Guð: "En þegar ég kem til Ísraelsmanna og segi við þá: ‚Guð feðra yðar sendi mig til yðar,' og þeir segja við mig: ‚Hvert er nafn hans?' hverju skal ég þá svara þeim?"

14 Þá sagði Guð við Móse: "Ég er sá, sem ég er." Og hann sagði: "Svo skalt þú segja Ísraelsmönnum: ‚Ég er' sendi mig til yðar."

15 Guð sagði enn fremur við Móse: "Svo skalt þú segja Ísraelsmönnum: ‚Drottinn, Guð feðra yðar, Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs sendi mig til yðar.' Þetta er nafn mitt um aldur, og þetta er heiti mitt frá kyni til kyns.

16 Far nú og safna saman öldungum Ísraels og mæl við þá: ‚Drottinn, Guð feðra yðar
birtist mér, Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs, og sagði: Ég hefi vitjað yðar og séð, hversu
með yður hefir verið farið í Egyptalandi.
17 Og ég hefi sagt: Ég vil leiða yður úr ánauð Egyptalands inn í land Kanaaníta, Hetíta,
Amoríta, Peresíta, Hevíta og Jebúsíta, í það land, sem flýtur í mjólk og hunangi.'
18 Þeir munu skipast við orð þín og skaltu þá ganga með öldungum Ísraels fyrir
Egyptalandskonung, og skuluð þér segja við hann: ‚Drottinn, Guð Hebrea, hefir komið til
móts við oss. Leyf oss því nú að fara þrjár dagleiðir á eyðimörkina, að vér færum fórnir
Drottni, Guði vorum.'
19 Veit ég þó, að Egyptalandskonungur mun eigi leyfa yður burtförina, og jafnvel ekki þótt
hart sé á honum tekið.
20 En ég vil útrétta hönd mína og ljósta Egyptaland með öllum undrum mínum, sem ég
mun fremja þar, og þá mun hann láta yður fara.
21 Og ég skal láta þessa þjóð öðlast hylli Egypta, svo að þá er þér farið, skuluð þér eigi
tómhentir burt fara,
22 heldur skal hver kona biðja grannkonu sína og sambýliskonu um silfurgripi og gullgripi
og klæði, og það skuluð þér láta sonu yðar og dætur bera, og þannig skuluð þér ræna
Egypta."

KAFLA 4

Móse svaraði og sagði: "Sjá, þeir munu eigi trúa mér og eigi skipast við orð mín, heldur
segja: ‚Guð hefir ekki birst þér!'"
2 Þá sagði Drottinn við hann: "Hvað er það, sem þú hefir í hendi þér?" Hann svaraði:
"Stafur er það."
3 Hann sagði: "Kasta þú honum til jarðar!" Og hann kastaði honum til jarðar, og stafurinn
varð að höggormi, og hrökk Móse undan honum.
4 Þá sagði Drottinn við Móse: "Rétt þú út hönd þína og gríp um ormshalann!" Þá rétti hann
út hönd sína og tók um hann, og varð hann þá aftur að staf í hendi hans, -
5 "að þeir megi trúa því, að Drottinn, Guð feðra þeirra, Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð
Jakobs, hafi birst þér."
6 Drottinn sagði enn fremur við hann: "Sting hendi þinni í barm þér!" Og hann stakk hendi
sinni í barm sér. En er hann tók hana út aftur, var höndin orðin líkþrá og hvít sem snjór.
7 Og hann sagði: "Sting aftur hendi þinni í barm þér!" Og hann stakk hendinni aftur í barm
sér. En er hann tók hana aftur út úr barminum, var hún aftur orðin sem annað hold hans.
8 "Vilji þeir nú ekki trúa þér eða skipast við hið fyrra jarteiknið, þá munu þeir skipast við hið
síðara.
9 En ef þeir vilja hvorugu þessu jarteikni trúa eða skipast láta við orð þín, þá skalt þú taka
vatn úr ánni og ausa því upp á þurrt land, og mun þá það vatn er þú tekur úr ánni verða að
blóði á þurrlendinu."
10 Þá sagði Móse við Drottin: "Æ, Drottinn, aldrei hefi ég málsnjall maður verið, hvorki
áður fyrr né heldur síðan þú talaðir við þjón þinn, því að mér er tregt um málfæri og
tungutak."
11 En Drottinn sagði við hann: "Hver gefur manninum málið, eða hver gjörir hann
mállausan eða daufan eða skyggnan eða blindan? Er það ekki ég, Drottinn, sem gjöri
það?

12 Far nú, ég skal vera með munni þínum og kenna þér, hvað þú skalt mæla."
13 En hann svaraði: "Æ, Drottinn, send þú einhvern annan."
14 Þá reiddist Drottinn Móse og sagði: "Þá er Aron bróðir þinn, levítinn! Ég veit að hann er vel máli farinn. Og meira að segja, sjá, hann fer til móts við þig, og þá er hann sér þig, mun hann fagna í hjarta sínu.
15 Þú skalt tala til hans og leggja honum orðin í munn, en ég mun vera með munni þínum og munni hans og kenna ykkur, hvað þið skuluð gjöra.
16 Hann skal tala fyrir þig til lýðsins, og hann skal vera þér sem munnur, en þú skalt vera honum sem Guð.
17 Staf þennan skalt þú hafa í hendi þér. Með honum skalt þú jarteiknin gjöra."
18 Síðan fór Móse heim aftur til Jetró tengdaföður síns og mælti til hans: "Leyf mér að fara og hverfa aftur til ættbræðra minna, sem á Egyptalandi eru, svo að ég viti, hvort þeir eru enn á lífi." Og Jetró sagði við Móse: "Far þú í friði!"
19 Drottinn sagði við Móse í Midíanslandi: "Far þú og hverf aftur til Egyptalands, því að þeir eru allir dauðir, sem leituðu eftir lífi þínu."
20 Þá tók Móse konu sína og sonu, setti þau upp á asna og fór aftur til Egyptalands. Og Móse tók Guðs staf í hönd sér.
21 Drottinn sagði við Móse: "Sjá svo til, þá er þú kemur aftur í Egyptaland, að þú fremjir öll þau undur fyrir Faraó, sem ég hefi gefið þér vald til. En ég mun herða hjarta hans, svo að hann mun eigi leyfa fólkinu að fara.
22 En þú skalt segja við Faraó: Svo segir Drottinn: ‚Ísraelslýður er minn frumgetinn sonur.
23 Ég segi þér: Lát son minn fara, að hann megi þjóna mér. En viljir þú hann eigi lausan láta, sjá, þá skal ég deyða frumgetinn son þinn.'"
24 Á leiðinni bar svo við í gistingarstað einum, að Drottinn réðst í móti honum og vildi deyða hann.
25 Þá tók Sippóra hvassan stein og afsneið yfirhúð sonar síns og snerti fætur hans og sagði: "Þú ert sannlega minn blóðbrúðgumi!"
26 Þá sleppti hann honum. En ‚blóðbrúðgumi' sagði hún vegna umskurnarinnar.
27 Drottinn sagði við Aron: "Far þú út í eyðimörkina til móts við Móse." Og hann fór og mætti honum á Guðs fjalli og minntist við hann.
28 Sagði Móse þá Aroni öll orð Drottins, er hann hafði fyrir hann lagt, og öll þau jarteikn, sem hann hafði boðið honum að gjöra.
29 Þeir Móse og Aron fóru nú og stefndu saman öllum öldungum Ísraelsmanna,
30 og flutti Aron öll þau orð, er Drottinn hafði mælt við Móse, og hann gjörði táknin í augsýn fólksins.
31 Og fólkið trúði. Og er þeir heyrðu, að Drottinn hafði vitjað Ísraelsmanna og litið á eymd þeirra, féllu þeir fram og tilbáðu.

KAFLA 5

Eftir það gengu þeir Móse og Aron á fund Faraós og sögðu: "Svo segir Drottinn, Guð Ísraelsmanna: ‚Gef fólki mínu fararleyfi, að það megi halda mér hátíð í eyðimörkinni.'"
2 En Faraó sagði: "Hver er Drottinn, að ég skuli hlýða honum til þess að leyfa Ísrael að fara? Ég þekki ekki Drottin, og Ísrael leyfi ég eigi heldur að fara."
3 Þeir sögðu: "Guð Hebrea hefir komið til móts við oss. Leyf oss að fara þriggja daga leið út í eyðimörkina til að færa fórnir Drottni, Guði vorum, að hann láti eigi yfir oss koma

drepsótt eða sverð."

4 En Egyptalandskonungur sagði við þá: "Hví viljið þið, Móse og Aron, taka fólkið úr vinnunni? Farið til erfiðis yðar!"

5 Og Faraó sagði: "Nú, þegar fólkið er orðið svo margt í landinu, þá viljið þið láta það hætta að erfiða!"

6 Sama dag bauð Faraó verkstjórum þeim, er settir voru yfir fólkið, og tilsjónarmönnum þess og sagði:

7 "Upp frá þessu skuluð þér eigi fá fólkinu hálmstrá til að gjöra tigulsteina við, eins og hingað til. Þeir skulu sjálfir fara og safna sér stráum,

8 en þó skuluð þér setja þeim fyrir að gjöra jafnmarga tigulsteina og þeir hafa gjört hingað til, og minnkið ekki af við þá, því að þeir eru latir. Þess vegna kalla þeir og segja: ‚Vér viljum fara og færa fórnir Guði vorum.'

9 Það verður að þyngja vinnuna á fólkinu, svo að það hafi nóg að starfa og hlýði ekki á lygifortölur."

10 Þá gengu verkstjórar fólksins og tilsjónarmenn þess út og mæltu þannig til fólksins: "Svo segir Faraó: ‚Ég læt eigi fá yður nein hálmstrá.

11 Farið sjálfir og fáið yður strá, hvar sem þér finnið, en þó skal alls ekkert minnka vinnu yðar.'"

12 Þá fór fólkið víðsvegar um allt Egyptaland að leita sér hálmleggja til að hafa í stað stráa.

13 En verkstjórarnir ráku eftir þeim og sögðu: "Ljúkið dag hvern við yðar ákveðna dagsverk, eins og meðan þér höfðuð stráin."

14 Og tilsjónarmenn Ísraelsmanna, sem verkstjórar Faraós höfðu sett yfir þá, voru barðir og sagt við þá: "Hví hafið þér eigi lokið við yðar ákveðna tigulgerðarverk, hvorki í gær né í dag, eins og áður fyrr?"

15 Tilsjónarmenn Ísraelsmanna gengu þá fyrir Faraó, báru sig upp við hann og sögðu: "Hví fer þú svo með þjóna þína?

16 Þjónum þínum eru engin strá fengin, og þó er sagt við oss: ‚Gjörið tigulsteina.' Og sjá, þjónar þínir eru barðir og á þitt fólk sök á þessu."

17 En hann sagði: "Þér eruð latir og nennið engu! Þess vegna segið þér: ‚Látum oss fara og færa Drottni fórnir.'

18 Farið nú og erfiðið! Og engin strá skal fá yður, en þó skuluð þér inna af hendi hina ákveðnu tigulsteina."

19 Þá sáu tilsjónarmenn Ísraelsmanna í hvert óefni komið var fyrir þeim, þegar sagt var við þá: "Þér skuluð engu færri tigulsteina gjöra, hinu ákveðna dagsverki skal aflokið hvern dag!"

20 Þegar þeir komu út frá Faraó, mættu þeir þeim Móse og Aroni, sem stóðu þar og biðu þeirra.

21 Og þeir sögðu við þá: "Drottinn líti á ykkur og dæmi, þar eð þið hafið gjört oss illa þokkaða hjá Faraó og þjónum hans og fengið þeim sverð í hendur til að drepa oss með."

22 Þá sneri Móse sér aftur til Drottins og sagði: "Drottinn, hví gjörir þú svo illa við þetta fólk? Hví hefir þú þá sent mig?

23 Því síðan ég gekk fyrir Faraó til að tala í þínu nafni, hefir hann misþyrmt þessum lýð, og þú hefir þó alls ekki frelsað lýð þinn."

KAFLA 6

En Drottinn sagði við Móse: "Þú skalt nú sjá, hvað ég vil gjöra Faraó, því að fyrir voldugri
hendi skal hann þá lausa láta, fyrir voldugri hendi skal hann reka þá burt úr landi sínu."
2 Guð talaði við Móse og sagði við hann: "Ég er Drottinn!
3 Ég birtist Abraham, Ísak og Jakob sem Almáttugur Guð, en undir nafninu Drottinn hefi ég
eigi opinberast þeim.
4 Ég gjörði og við þá sáttmála, að gefa þeim Kanaanland, dvalarland þeirra, er þeir
dvöldust í sem útlendingar.
5 Ég hefi og heyrt kveinstafi Ísraelsmanna, sem Egyptar hafa að þrælum gjört, og ég hefi
minnst sáttmála míns.
6 Seg því Ísraelsmönnum: ‚Ég er Drottinn. Ég vil leysa yður undan ánauð Egypta og hrífa
yður úr þrældómi þeirra og frelsa yður með útréttum armlegg og miklum refsidómum.
7 Ég vil útvelja yður til að vera mitt fólk, og ég vil vera yðar Guð, og þér skuluð reyna, að
ég er Drottinn, Guð yðar, sem leysi yður undan ánauð Egypta.
8 Og ég vil leiða yður inn í það land, sem ég sór að gefa Abraham, Ísak og Jakob, og ég
vil gefa yður það til eignar. Ég er Drottinn.'"
9 Móse sagði Ísraelsmönnum þetta, en þeir sinntu honum ekki sökum hugleysis og vegna
hins stranga þrældóms.
10 Þá talaði Drottinn við Móse og sagði:
11 "Gakk á tal við Faraó, Egyptalandskonung, og bið hann leyfa Ísraelsmönnum burt úr
landi sínu."
12 Og Móse talaði frammi fyrir augliti Drottins og mælti: "Sjá, Ísraelsmenn vilja eigi gefa
gaum að orðum mínum. Hversu mun þá Faraó skipast við þau, þar sem ég er maður
málstirður?"
13 Þá talaði Drottinn við Móse og Aron og fékk þeim það erindi til Ísraelsmanna og Faraós,
Egyptalandskonungs, að þeir skyldu út leiða Ísraelsmenn af Egyptalandi.
14 Þessir eru ætthöfðingjar meðal forfeðra þeirra: Synir Rúbens, frumgetins sonar Ísraels:
Hanok, Pallú, Hesron og Karmí. Þetta eru kynþættir Rúbens.
15 Synir Símeons: Jemúel, Jamín, Óhad, Jakín, Sóhar og Sál, sonur konunnar kanversku.
Þetta eru kynþættir Símeons.
16 Þessi eru nöfn Leví sona eftir ættbálkum þeirra: Gerson, Kahat og Merarí. En Leví varð
hundrað þrjátíu og sjö ára gamall.
17 Synir Gersons: Líbní og Símeí eftir kynþáttum þeirra.
18 Synir Kahats: Amram, Jísehar, Hebron og Ússíel. En Kahat varð hundrað þrjátíu og
þriggja ára gamall.
19 Synir Merarí: Mahelí og Músí. Þetta eru kynþættir levítanna eftir ættbálkum þeirra.
20 Amram fékk Jókebedar, föðursystur sinnar, og átti hún við honum þá Aron og Móse. En
Amram varð hundrað þrjátíu og sjö ára gamall.
21 Synir Jísehars: Kóra, Nefeg og Síkrí.
22 Synir Ússíels: Mísael, Elsafan og Sítrí.
23 Aron fékk Elísebu, dóttur Ammínadabs, systur Nahsons, og átti hún við honum þá
Nadab, Abíhú, Eleasar og Ítamar.
24 Synir Kóra: Assír, Elkana og Abíasaf. Þetta eru kynþættir Kóraíta.
25 Og Eleasar, sonur Arons, gekk að eiga eina af dætrum Pútíels, og hún ól honum
Pínehas. Þetta eru ætthöfðingjar levítanna eftir kynþáttum þeirra.
26 Það var þessi Aron og Móse, sem Drottinn bauð: "Leiðið Ísraelsmenn út af Egyptalandi

eftir hersveitum þeirra."

27 Það voru þeir, sem boðuðu Faraó, Egyptalandskonungi, að þeir mundu leiða Ísraelsmenn út úr Egyptalandi, þessi Móse og Aron.

28 Er Drottinn talaði við Móse í Egyptalandi,

29 mælti hann til hans þessum orðum: "Ég er Drottinn! Seg Faraó, Egyptalandskonungi, allt sem ég segi þér."

30 Og Móse sagði frammi fyrir augliti Drottins: "Sjá, ég er maður málstirður, hversu má Faraó þá skipast við orð mín?"

KAFLA 7

Drottinn sagði við Móse: "Sjá, ég gjöri þig sem Guð fyrir Faraó, en Aron bróðir þinn skal vera spámaður þinn.

2 Þú skalt tala allt sem ég býð þér, en Aron bróðir þinn skal flytja við Faraó, að hann gefi Ísraelsmönnum fararleyfi úr landi sínu.

3 En ég vil herða hjarta Faraós og fremja mörg jarteikn og stórmerki í Egyptalandi.

4 Faraó mun ekki skipast við orð ykkar, og skal ég þá leggja hönd mína á Egyptaland og leiða hersveitir mínar, þjóð mína, Ísraelsmenn með miklum refsidómum út úr Egyptalandi.

5 Skulu Egyptar fá að vita, að ég er Drottinn, þegar ég rétti út hönd mína yfir Egyptaland og leiði Ísraelsmenn burt frá þeim."

6 Móse og Aron gjörðu þetta. Þeir fóru að öllu svo sem Drottinn hafði fyrir þá lagt.

7 Var Móse áttræður, en Aron hafði þrjá um áttrætt, er þeir töluðu við Faraó.

8 Drottinn talaði við þá Móse og Aron og sagði:

9 "Þegar Faraó segir við ykkur: ‚Látið sjá stórmerki nokkur,' þá seg þú við Aron: ‚Tak staf þinn og kasta honum frammi fyrir Faraó.' Skal hann þá verða að höggormi."

10 Þá gengu þeir Móse og Aron inn fyrir Faraó og gjörðu svo sem Drottinn hafði boðið þeim, og kastaði Aron staf sínum frammi fyrir Faraó og þjónum hans, og varð stafurinn að höggormi.

11 Þá lét Faraó og kalla vitringana og töframennina, og þeir, spásagnamenn Egypta, gjörðu slíkt hið sama með fjölkynngi sinni:

12 Kastaði hver þeirra staf sínum, og urðu stafirnir að höggormum. En stafur Arons gleypti þeirra stafi.

13 En hjarta Faraós harðnaði, og hann hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt.

14 Þá sagði Drottinn við Móse: "Hjarta Faraós er ósveigjanlegt. Hann vill eigi leyfa fólkinu að fara.

15 Far þú á morgun á fund Faraós. Sjá, hann mun ganga til vatns. Skalt þú þá ganga í veg fyrir hann á árbakkanum, og haf í hendi þér staf þann, er varð að höggormi.

16 Og þú skalt segja við hann: ‚Drottinn, Guð Hebrea, hefir sent mig til þín með þessa orðsending: Leyf fólki mínu að fara, að það megi þjóna mér á eyðimörkinni. En hingað til hefir þú ekki látið skipast.

17 Svo segir Drottinn: Af þessu skaltu vita mega, að ég er Drottinn: Með staf þeim, sem ég hefi í hendi mér, lýst ég á vatnið, sem er í ánni, og skal það þá verða að blóði.

18 Fiskarnir í ánni skulu deyja og áin fúlna, svo að Egypta skal velgja við að drekka vatn úr ánni.'"

19 Þá mælti Drottinn við Móse: "Seg við Aron: ‚Tak staf þinn og rétt hönd þína út yfir vötn Egyptalands, yfir fljót þess og ár, tjarnir og allar vatnsstæður, og skulu þau þá verða að

blóði, og um allt Egyptaland skal blóð vera bæði í tréílátum og steinkerum.'"

20 Móse og Aron gjörðu sem Drottinn hafði boðið þeim. Hann reiddi upp stafinn og laust vatnið í ánni að ásjáandi Faraó og þjónum hans, og allt vatnið í ánni varð að blóði.

21 Fiskarnir í ánni dóu, og áin fúlnaði, svo að Egyptar gátu ekki drukkið vatn úr ánni, og blóð var um allt Egyptaland.

22 En spásagnamenn Egypta gjörðu slíkt hið sama með fjölkynngi sinni. Harðnaði þá hjarta Faraós, og hann hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt.

23 Sneri Faraó þá burt og fór heim til sín og lét þetta ekki heldur á sig fá.

24 En allir Egyptar grófu með fram ánni eftir neysluvatni, því að þeir gátu eigi drukkið vatnið úr ánni.

25 Liðu svo sjö dagar eftir það, að Drottinn hafði lostið ána.

KAFLA 8

Því næst sagði Drottinn við Móse: "Gakk fyrir Faraó og seg við hann: ‚Svo segir Drottinn: Gef lýð mínum fararleyfi, að þeir megi þjóna mér.

2 En ef þú synjar honum fararleyfis, þá skal ég þjá allt þitt land með froskum.

3 Áin skal mora af froskum. Þeir skulu fara á land upp og skríða inn í höll þína og í svefnherbergi þitt og upp í rekkju þína, inn í hús þjóna þinna og upp á fólk þitt, í bakstursofna þína og deigtrog.

4 Og froskarnir skulu skríða upp á þig og fólk þitt og upp á alla þjóna þína.'"

5 Og Drottinn sagði við Móse: "Seg við Aron: ‚Rétt út hönd þína og hald staf þínum uppi yfir fljótunum, ánum og tjörnunum, og lát froska koma yfir Egyptaland.'"

6 Aron rétti út hönd sína yfir vötn Egyptalands. Komu þá upp froskar og huldu Egyptaland.

7 En spásagnamennirnir gjörðu slíkt hið sama með fjölkynngi sinni og létu froska koma yfir Egyptaland.

8 Þá lét Faraó kalla Móse og Aron og sagði: "Biðjið Drottin, að hann láti þessa froska víkja frá mér og frá þjóð minni. Þá skal ég láta fólkið fara, að það megi færa Drottni fórnir."

9 Móse sagði við Faraó: "Þér skal veitast sú virðing að ákveða, nær ég skuli biðja fyrir þér og fyrir þjónum þínum og fyrir fólki þínu, að froskarnir víki frá þér og úr húsum þínum og verði hvergi eftir nema í ánni."

10 Hann svaraði: "Á morgun." Og Móse sagði: "Svo skal vera sem þú mælist til, svo að þú vitir, að enginn er sem Drottinn, Guð vor.

11 Froskarnir skulu víkja frá þér og úr húsum þínum, frá þjónum þínum og frá fólki þínu. Hvergi nema í ánni skulu þeir eftir verða."

12 Síðan gengu þeir Móse og Aron burt frá Faraó og Móse ákallaði Drottin út af froskunum, sem hann hafði koma látið yfir Faraó.

13 Og Drottinn gjörði sem Móse beiddist, og dóu froskarnir í húsunum, í görðunum og á ökrunum.

14 Hrúguðu menn þeim saman í marga hauga, og varð af illur daunn í landinu.

15 En er Faraó sá að af létti, herti hann hjarta sitt og hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt.

16 Því næst sagði Drottinn við Móse: "Seg við Aron: ‚Rétt út staf þinn og slá duft jarðarinnar, og skal það þá verða að mýi um allt Egyptaland.'"

17 Þeir gjörðu svo. Rétti Aron út hönd sína og laust stafnum á duft jarðarinnar, og varð það að mýi á mönnum og fénaði. Allt duft jarðarinnar varð að mýi um allt Egyptaland.

18 Og spásagnamennirnir gjörðu slíkt hið sama með fjölkynngi sinni til þess að framleiða
mý, en gátu ekki. En mýið lagðist bæði á menn og fénað.
19 Þá sögðu spásagnamennirnir við Faraó: "Þetta er Guðs fingur." En hjarta Faraós
harðnaði, og hann hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt.
20 Þá sagði Drottinn við Móse: "Rís upp árla á morgun og far til fundar við Faraó, er hann
gengur til vatns, og seg við hann: ‚Svo segir Drottinn: Gef fólki mínu fararleyfi, að þeir
megi þjóna mér.
21 En leyfir þú eigi fólki mínu að fara, skal ég láta flugur koma yfir þig og þjóna þína, yfir
fólk þitt og í hús þín, og hús Egypta skulu full verða af flugum og jafnvel jörðin undir fótum
þeirra.
22 En á þeim degi vil ég undan taka Gósenland, þar sem mitt fólk hefst við, svo að þar
skulu engar flugur vera, til þess að þú vitir, að ég er Drottinn á jörðunni.
23 Og ég vil gjöra aðskilnað milli míns fólks og þíns fólks. Á morgun skal þetta tákn
verða.'"
24 Og Drottinn gjörði svo. Kom þá fjöldi flugna í hús Faraós og hús þjóna hans og yfir allt
Egyptaland, svo að landið spilltist af flugunum.
25 Þá lét Faraó kalla þá Móse og Aron og sagði: "Farið og færið fórnir Guði yðar hér
innanlands."
26 En Móse svaraði: "Ekki hæfir að vér gjörum svo, því að vér færum Drottni, Guði vorum,
þær fórnir, sem eru Egyptum andstyggð. Ef vér nú bærum fram þær fórnir, sem eru
Egyptum andstyggð, að þeim ásjáandi, mundu þeir þá ekki grýta oss?
27 Vér verðum að fara þrjár dagleiðir út á eyðimörkina til að færa fórnir Drottni, Guði
vorum, eins og hann hefir boðið oss."
28 Þá mælti Faraó: "Ég vil leyfa yður að fara burt, svo að þér færið fórnir Drottni, Guði
yðar, á eyðimörkinni. Aðeins megið þér ekki fara of langt í burt. Biðjið fyrir mér!"
29 Móse svaraði: "Sjá, þegar ég kem út frá þér, vil ég biðja til Drottins, að flugurnar víki frá
Faraó og frá þjónum hans og frá fólki hans á morgun. En þá má Faraó ekki oftar prettast
um að leyfa fólkinu að fara burt til að færa Drottni fórnir."
30 Þá gekk Móse út frá Faraó og bað til Drottins.
31 Og Drottinn gjörði sem Móse bað og lét flugurnar víkja frá Faraó og þjónum hans og
fólki hans, svo að ekki ein varð eftir.
32 En Faraó herti þá enn hjarta sitt, og ekki leyfði hann fólkinu að fara.

KAFLA 9

Því næst sagði Drottinn við Móse: "Gakk fyrir Faraó og seg við hann: ‚Svo segir Drottinn,
Guð Hebrea: Gef fólki mínu fararleyfi, að þeir megi þjóna mér.
2 En synjir þú þeim fararleyfis, og haldir þú þeim enn lengur,
3 sjá, þá skal hönd Drottins koma yfir kvikfénað þinn, sem er í haganum, yfir hesta og
asna og úlfalda, nautpening og sauðfé, með harla þungum faraldri.
4 Og Drottinn mun gjöra þann mun á kvikfénaði Ísraelsmanna og kvikfénaði Egypta, að
engin skepna skal deyja af öllu því, sem Ísraelsmenn eiga.'"
5 Og Drottinn tók til ákveðinn tíma og sagði: "Á morgun mun Drottinn láta þetta fram fara í
landinu."
6 Og Drottinn lét þetta fram fara að næsta morgni. Dó þá allur kvikfénaður Egypta, en
engin skepna dó af fénaði Ísraelsmanna.

7 Þá sendi Faraó menn, og sjá: Engin skepna hafði farist af fénaði Ísraelsmanna. En
hjarta Faraós var ósveigjanlegt, og hann gaf fólkinu eigi fararleyfi.
8 Því næst sagði Drottinn við Móse og Aron: "Takið handfylli ykkar af ösku úr ofninum, og
skal Móse dreifa henni í loft upp að Faraó ásjáandi.
9 Skal hún þá verða að dufti um allt Egyptaland, en af því skal koma bólga, sem brýst út í
kýli, bæði á mönnum og fénaði um allt Egyptaland."
10 Þeir tóku þá ösku úr ofninum og gengu fyrir Faraó. Dreifði þá Móse öskunni í loft upp,
og kom þá á menn og fénað bólga, sem braust út í kýli.
11 En spásagnamennirnir gátu ekki komið á fund Móse sökum bólgunnar, því að bólga
kom á spásagnamennina, eins og á alla Egypta.
12 En Drottinn herti hjarta Faraós, og hann hlýddi þeim ekki, eins og Drottinn hafði sagt
Móse.
13 Þá mælti Drottinn við Móse: "Rís upp árla á morgun, gakk fyrir Faraó og seg við hann:
‚Svo segir Drottinn, Guð Hebrea: Gef fólki mínu fararleyfi, að þeir megi þjóna mér.
14 Því að í þetta sinn ætla ég að senda allar plágur mínar yfir þig sjálfan, yfir þjóna þína og
yfir fólk þitt, svo að þú vitir, að enginn er minn líki á allri jörðinni.
15 Því að ég hefði þegar getað rétt út hönd mína og slegið þig og fólk þitt með drepsótt,
svo að þú yrðir afmáður af jörðinni.
16 En þess vegna hefi ég þig standa látið, til þess að ég sýndi þér mátt minn og til þess að
nafn mitt yrði kunngjört um alla veröld.
17 Þú stendur enn í móti fólki mínu með því að vilja ekki gefa þeim fararleyfi.
18 Sjá, á morgun í þetta mund vil ég láta dynja yfir svo stórfellt hagl, að aldrei hefir slíkt
komið á Egyptalandi, síðan landið varð til og allt til þessa dags.
19 Fyrir því send nú og tak sem skjótast inn fénað þinn og allt það, er þú átt úti. Allir menn
og skepnur, sem úti verða staddar og ekki eru í hús inn látnar og fyrir haglinu verða, munu
deyja.'"
20 Sérhver af þjónum Faraós, sem óttaðist orð Drottins, hýsti inni hjú sín og fénað.
21 En þeir, sem ekki gáfu gaum að orðum Drottins, létu hjú sín og fénað vera úti.
22 Þá sagði Drottinn við Móse: "Rétt hönd þína til himins og þá skal hagl drífa yfir allt
Egyptaland, yfir menn og skepnur, og yfir allan jarðargróða í Egyptalandi."
23 Þá lyfti Móse staf sínum til himins, og Drottinn lét þegar koma reiðarþrumur og hagl. Og
eldingum laust á jörð niður, og Drottinn lét hagl dynja yfir Egyptaland.
24 Og haglið dundi og eldingunum laust í sífellu niður innan um haglið, er var svo
geysistórt, að slíkt hafði ekki komið á öllu Egyptalandi síðan það byggðist.
25 Og haglið laust til bana allt það, sem úti var í öllu Egyptalandi, bæði menn og skepnur,
og haglið lamdi allan jarðargróða og braut hvert tré merkurinnar.
26 Aðeins í Gósenlandi, þar sem Ísraelsmenn bjuggu, kom ekkert hagl.
27 Þá sendi Faraó og lét kalla þá Móse og Aron og sagði við þá: "Að þessu sinni hefi ég
syndgað. Drottinn er réttlátur, en ég og mitt fólk höfum á röngu að standa.
28 Biðjið til Drottins. Nóg er komið af reiðarþrumum og hagli. Vil ég þá gefa yður fararleyfi,
og skuluð þér ekki bíða lengur."
29 Móse svaraði honum: "Jafnskjótt sem ég er kominn út úr borginni, skal ég fórna
höndum til Drottins, og mun þá reiðarþrumunum linna og hagl ekki framar koma, svo að
þú vitir, að jörðin tilheyrir Drottni.
30 Og veit ég þó, að þú og þjónar þínir óttast ekki enn Drottin Guð."
31 Hör og bygg var niður slegið, því að öx voru komin á byggið og knappar á hörinn.

32 En hveiti og speldi var ekki niður slegið, því að þau koma seint upp.

33 Því næst gekk Móse burt frá Faraó og út úr borginni og fórnaði höndum til Drottins. Linnti þá reiðarþrumunum og haglinu, og regn streymdi ekki lengur niður á jörðina.

34 En er Faraó sá, að regninu, haglinu og reiðarþrumunum linnti, hélt hann áfram að syndga og herti hjarta sitt, hann og þjónar hans.

35 Og hjarta Faraós harðnaði, og hann gaf Ísraelsmönnum eigi fararleyfi, eins og Drottinn hafði sagt fyrir munn Móse.

KAFLA 10

Því næst sagði Drottinn við Móse: "Gakk inn fyrir Faraó, því að ég hefi hert hjarta hans og hjörtu þjóna hans til þess að ég fremji þessi tákn mín meðal þeirra

2 og til þess að þú getir sagt börnum þínum og barnabörnum frá því, hvernig ég hefi farið með Egypta, og frá þeim táknum, sem ég hefi á þeim gjört, svo að þér vitið, að ég er Drottinn."

3 Síðan gengu þeir Móse og Aron inn fyrir Faraó og sögðu við hann: "Svo segir Drottinn, Guð Hebrea: ‚Hve lengi vilt þú færast undan að auðmýkja þig fyrir mér?

4 Gef fólki mínu fararleyfi, að þeir megi þjóna mér, því að færist þú undan að leyfa fólki mínu að fara, þá skal ég á morgun láta engisprettur færast inn yfir landamæri þín.

5 Og þær skulu hylja yfirborð landsins, svo að ekki skal sjást til jarðar. Skulu þær upp eta leifarnar, sem bjargað var og þér eigið eftir óskemmdar af haglinu, og naga öll tré yðar, sem spretta á mörkinni.

6 Þær skulu fylla hús þín og hús allra þjóna þinna og hús allra Egypta, og hafa hvorki feður þínir né feður feðra þinna séð slíkt, frá því þeir fæddust í heiminn og allt til þessa dags.'" Síðan sneri hann sér við og gekk út frá Faraó.

7 Þá sögðu þjónar Faraós við hann: "Hversu lengi á þessi maður að verða oss að meini? Gef mönnunum fararleyfi, að þeir megi þjóna Drottni Guði sínum! Veistu ekki enn, að Egyptaland er í eyði lagt?"

8 Þá voru þeir Móse og Aron sóttir aftur til Faraós og sagði hann við þá: "Farið og þjónið Drottni Guði yðar! En hverjir eru það, sem ætla að fara?"

9 Móse svaraði: "Vér ætlum að fara með börn vor og gamalmenni. Með sonu vora og dætur, sauðfé vort og nautgripi ætlum vér að fara, því að vér eigum að halda Drottni hátíð."

10 En hann sagði við þá: "Svo framt sé Drottinn með yður, sem ég gef yður og börnum yðar fararleyfi! Sannlega hafið þér illt í huga.

11 Eigi skal svo vera. Farið þér karlmennirnir og þjónið Drottni, því að um það hafið þér beðið." Síðan voru þeir reknir út frá Faraó.

12 Þá mælti Drottinn við Móse: "Rétt út hönd þína yfir Egyptaland, svo að engisprettur komi yfir landið og upp eti allan jarðargróða, allt það, sem haglið eftir skildi."

13 Þá rétti Móse út staf sinn yfir Egyptaland. Og Drottinn lét austanvind blása inn yfir landið allan þann dag og alla nóttina, en með morgninum kom austanvindurinn með engispretturnar.

14 Engispretturnar komu yfir allt Egyptaland, og mesti aragrúi af þeim kom niður í öllum héruðum landsins. Hafði aldrei áður verið slíkur urmull af engisprettum, og mun ekki hér eftir verða.

15 Þær huldu allt landið, svo að hvergi sá til jarðar, og þær átu allt gras jarðarinnar og allan

ávöxt trjánna, sem haglið hafði eftir skilið, svo að í öllu Egyptalandi varð ekkert grænt eftir, hvorki á trjánum né á jurtum merkurinnar.

16 Þá gjörði Faraó í skyndi boð eftir Móse og Aroni og sagði: "Ég hefi syndgað á móti Drottni Guði yðar, og á móti yður.

17 En fyrirgefið mér synd mína aðeins í þetta sinn og biðjið Drottin, Guð yðar, að hann fyrir hvern mun létti þessari voðaplágu af mér."

18 Síðan gekk hann út frá Faraó og bað til Drottins.

19 Þá sneri Drottinn veðrinu í mjög hvassan vestanvind, sem tók engispretturnar og fleygði þeim í Rauðahafið, svo að ekki var eftir ein engispretta nokkurs staðar í Egyptalandi.

20 En Drottinn herti hjarta Faraós, svo að hann leyfði ekki Ísraelsmönnum burt að fara.

21 Því næst sagði Drottinn við Móse: "Rétt hönd þína til himins, og skal þá koma þreifandi myrkur yfir allt Egyptaland."

22 Móse rétti þá hönd sína til himins, og varð þá niðamyrkur í öllu Egyptalandi í þrjá daga.

23 Enginn sá annan, og enginn hreyfði sig, þaðan sem hann var staddur, í þrjá daga, en bjart var hjá öllum Ísraelsmönnum, í híbýlum þeirra.

24 Þá lét Faraó kalla Móse og sagði: "Farið og þjónið Drottni, látið aðeins sauðfénað yðar og nautgripi eftir verða. Börn yðar mega einnig fara með yður."

25 En Móse svaraði: "Þú verður einnig að fá oss dýr til sláturfórnar og brennifórnar, að vér megum fórnir færa Drottni Guði vorum.

26 Kvikfé vort skal og fara með oss, ekki skal ein klauf eftir verða, því að af því verðum vér að taka til þess að þjóna Drottni Guði vorum. En eigi vitum vér, hverju vér skulum fórnfæra Drottni, fyrr en vér komum þangað."

27 En Drottinn herti hjarta Faraós og hann vildi ekki gefa þeim fararleyfi.

28 Og Faraó sagði við hann: "Haf þig á burt frá mér og varast að koma oftar fyrir mín augu, því að á þeim degi, sem þú kemur í augsýn mér, skaltu deyja."

29 Móse svaraði: "Rétt segir þú. Ég skal aldrei framar koma þér fyrir augu."

KAFLA 11

Þá sagði Drottinn við Móse: "Ég vil enn láta eina plágu koma yfir Faraó og Egyptaland. Eftir það mun hann leyfa yður að fara héðan. Þegar hann gefur yður fullt fararleyfi, þá mun hann jafnvel reka yður burt héðan.

2 Seg nú í áheyrn fólksins, að hver maður skuli biðja granna sinn og hver kona grannkonu sína um silfurgripi og gullgripi."

3 Drottinn lét fólkið öðlast hylli Egypta, enda var Móse mjög mikils virtur maður í Egyptalandi, bæði af þjónum Faraós og lýðnum.

4 Þá sagði Móse: "Svo segir Drottinn: ‚Um miðnætti vil ég ganga mitt í gegnum Egyptaland,

5 og þá skulu allir frumburðir í Egyptalandi deyja, frá frumgetnum syni Faraós, sem situr í hásæti sínu, til frumgetnings ambáttarinnar, sem stendur við kvörnina, og allir frumburðir fénaðarins.

6 Þá skal verða svo mikið harmakvein um allt Egyptaland, að jafnmikið hefir ekki verið og mun aldrei verða.

7 En eigi skal svo mikið sem rakki gelta að nokkrum Ísraelsmanna, hvorki að mönnum né skepnum, svo að þér vitið, að Drottinn gjörir greinarmun á Ísraelsmönnum og Egyptum.

8 Þá skulu allir þessir þjónar þínir koma til mín, falla til jarðar fyrir mér og segja: Far þú á

burt og allt það fólk, sem þér fylgir, - og eftir það mun ég á burt fara.'" Síðan gekk hann út frá Faraó og var hinn reiðasti.

9 En Drottinn sagði við Móse: "Faraó mun ekki láta að orðum yðar, svo að stórmerki mín verði mörg í Egyptalandi."

10 En þeir Móse og Aron gjörðu öll þessi stórmerki fyrir Faraó. En Drottinn herti hjarta Faraós, og ekki leyfði hann Ísraelsmönnum að fara burt úr landi sínu.

KAFLA 12

Þá mælti Drottinn við þá Móse og Aron í Egyptalandi á þessa leið:

2 "Þessi mánuður skal vera upphafsmánuður hjá yður. Hann skal vera fyrsti mánuður ársins hjá yður.

3 Talið til alls safnaðar Ísraelsmanna og segið: ‚Á tíunda degi þessa mánaðar skal hver húsbóndi taka lamb fyrir fjölskyldu sína, eitt lamb fyrir hvert heimili.

4 En sé eitt lamb of mikið fyrir heimilið, þá taki hann og granni hans, sá er næstur honum býr, lamb saman eftir tölu heimilismanna. Eftir því sem hver etur, skuluð þér ætla á um lambið.

5 Lambið skal vera gallalaust, hrútlamb veturgamalt, og má vera hvort sem vill ásauðarlamb eða hafurkið.

6 Og þér skuluð varðveita það til hins fjórtánda dags þessa mánaðar. Þá skal öll samkoma Ísraelssafnaðar slátra því um sólsetur.

7 Þá skulu þeir taka nokkuð af blóðinu og ríða því á báða dyrastafi og dyratré húsa þeirra, þar sem þeir eta lambið.

8 Sömu nóttina skulu þeir eta kjötið, steikt við eld. Með ósýrðu brauði og beiskum jurtum skulu þeir eta það.

9 Ekki skuluð þér eta neitt af því hrátt eða soðið í vatni, heldur steikt við eld, höfuðið með fótum og innyflum.

10 Engu af því skuluð þér leifa til morguns, en hafi nokkru af því leift verið til morguns, þá skuluð þér brenna það í eldi.

11 Og þannig skuluð þér neyta þess: Þér skuluð vera gyrtir um lendar yðar, hafa skó á fótum og stafi í höndum. Þér skuluð eta það í flýti. Það eru páskar Drottins.

12 Því að þessa sömu nótt vil ég fara um Egyptaland og deyða alla frumburði í Egyptalandi, bæði menn og fénað. Og refsidóma vil ég láta fram koma á öllum goðum Egyptalands. Ég er Drottinn.

13 Og blóðið skal vera yður tákn á þeim húsum, þar sem þér eruð: Er ég sé blóðið, mun ég ganga fram hjá yður, og engin skæð plága skal yfir yður koma, þegar ég slæ Egyptaland.

14 Þessi dagur skal vera yður endurminningardagur, og þér skuluð halda hann sem hátíð Drottins. Kynslóð eftir kynslóð skuluð þér hann hátíðlegan halda eftir ævarandi lögmáli.'

15 ‚Í sjö daga skuluð þér eta ósýrt brauð. Þegar á fyrsta degi skuluð þér flytja súrdeig burt úr húsum yðar, því að hver sem etur sýrt brauð frá fyrsta degi til hins sjöunda, hann skal upprættur verða úr Ísrael.

16 Á hinum fyrsta degi skuluð þér halda helga samkomu og sömuleiðis á hinum sjöunda degi helga samkomu. Á þeim dögum skal ekkert verk vinna, nema það megið þér tilreiða, sem hver og einn þarf sér til matar.

17 Þér skuluð halda helga hátíð hinna ósýrðu brauða, því að einmitt á þessum degi leiddi ég hersveitir yðar út af Egyptalandi. Fyrir því skuluð þér halda heilagt þennan dag, kynslóð

eftir kynslóð, eftir ævarandi lögmáli.

18 Í fyrsta mánuðinum skuluð þér ósýrt brauð eta frá því um kveldið hinn fjórtánda dag
mánaðarins og til þess um kveldið hinn tuttugasta og fyrsta dag mánaðarins.

19 Í sjö daga skal súrdeig ekki finnast í húsum yðar, því að hver sem þá etur sýrt brauð, sá
maður skal upprættur verða úr söfnuði Ísraels, hvort sem hann er útlendur eða innlendur.

20 Þér skuluð ekkert sýrt brauð eta. Í öllum bústöðum yðar skuluð þér eta ósýrt brauð.'"

21 Þá stefndi Móse saman öllum öldungum Ísraelsmanna og sagði við þá: "Farið og takið
yður sauðkindur handa heimilum yðar og slátrið páskalambinu.

22 Takið ísópsvönd og drepið honum í blóðið, sem er í troginu, og ríðið blóði úr troginu á
dyratréð og báða dyrastafina. Og enginn yðar skal fara út fyrir dyr á húsi sínu fyrr en að
morgni.

23 Því að Drottinn mun fara yfir landið til þess að ljósta Egypta. Hann mun sjá blóðið á
dyratrénu og báðum dyrastöfunum, og mun þá Drottinn ganga fram hjá dyrunum og ekki
láta eyðandann koma í hús yðar til að ljósta yður.

24 Gætið þessa sem ævinlegrar skipunar fyrir þig og börn þín.

25 Og þegar þér komið í landið, sem Drottinn mun gefa yður, eins og hann hefir heitið, þá
skuluð þér halda þennan sið.

26 Og þegar börn yðar segja við yður: ‚Hvaða siður er þetta, sem þér haldið?'

27 þá skuluð þér svara: ‚Þetta er páskafórn Drottins, sem gekk fram hjá húsum
Ísraelsmanna í Egyptalandi, þá er hann laust Egypta, en hlífði vorum húsum.'" Þá féll
lýðurinn fram og tilbað.

28 Og Ísraelsmenn fóru og gjörðu þetta. Þeir gjörðu eins og Drottinn hafði boðið þeim
Móse og Aroni.

29 Um miðnæturskeið laust Drottinn alla frumburði í Egyptalandi, frá frumgetnum syni
Faraós, sem sat í hásæti sínu, allt til frumgetnings bandingjans, sem í myrkvastofu sat, og
alla frumburði fénaðarins.

30 Þá reis Faraó upp um nóttina, hann og allir þjónar hans, og allir Egyptar. Gjörðist þá
mikið harmakvein í Egyptalandi, því að ekki var það hús, að eigi væri lík inni.

31 Lét hann kalla þá Móse og Aron um nóttina og sagði: "Takið yður upp og farið burt frá
minni þjóð, bæði þið og Ísraelsmenn. Farið og þjónið Drottni, eins og þið hafið um talað.

32 Takið með yður bæði sauðfé yðar og nautgripi, eins og þið hafið um talað, farið því
næst af stað og biðjið einnig mér blessunar."

33 Og Egyptar ráku hart eftir fólkinu til þess að koma þeim sem fyrst burt úr landinu, því að
þeir sögðu: "Vér munum allir deyja."

34 Fólkið tók þá deigið, sem það hafði, áður en það sýrðist, batt deigtrogin innan í klæði
sín og bar þau á öxlum sér.

35 En Ísraelsmenn höfðu gjört eftir fyrirmælum Móse og beðið Egypta um gullgripi og
silfurgripi og klæði,

36 og hafði Drottinn látið fólkið öðlast hylli Egypta, svo að þeir urðu við bæn þeirra, og
þannig rændu þeir Egypta.

37 Tóku Ísraelsmenn sig nú upp frá Ramses og fóru til Súkkót, hér um bil sex hundruð
þúsund fótgangandi manna, auk barna.

38 Þar að auki fór með þeim mikill fjöldi af alls konar lýð, svo og stórar hjarðir sauða og
nauta.

39 Og þeir bökuðu ósýrðar kökur af deiginu, sem þeir höfðu með sér úr Egyptalandi, því að
deigið hafði ekki sýrst, þar eð þeir voru reknir burt úr Egyptalandi og máttu engar viðtafir

hafa og höfðu því ekkert búið sér til veganestis.

40 Ísraelsmenn höfðu þá búið í Egyptalandi fjögur hundruð og þrjátíu ár.

41 Og að liðnum þeim fjögur hundruð og þrjátíu árum, einmitt á þeim degi, fóru allar hersveitir Drottins út af Egyptalandi.

42 Þetta er vökunótt Drottins, með því að hann leiddi þá út af Egyptalandi. Þessa sömu nótt halda allir Ísraelsmenn helga sem vökunótt Drottins frá kyni til kyns.

43 Drottinn sagði við þá Móse og Aron: "Þetta eru ákvæðin um páskalambið: Enginn útlendur maður má af því eta.

44 Sérhver þræll, sem er verði keyptur, má eta af því, er þú hefir umskorið hann.

45 Enginn útlendur búandi eða daglaunamaður má eta af því.

46 Menn skulu eta það í einu húsi. Ekkert af kjötinu mátt þú bera út úr húsinu. Ekkert bein í því megið þér brjóta.

47 Allur söfnuður Ísraels skal svo gjöra.

48 Ef nokkur útlendingur býr hjá þér og vill halda Drottni páska, þá skal umskera allt karlkyn hjá honum, og má hann þá koma og halda hátíðina, og skal hann vera sem innborinn maður. En enginn óumskorinn skal þess neyta.

49 Sömu lög skulu vera fyrir innborna menn sem fyrir þá útlendinga, er meðal yðar búa."

50 Allir Ísraelsmenn gjörðu svo, þeir gjörðu svo sem Drottinn hafði boðið þeim Móse og Aroni.

51 Einmitt á þessum degi leiddi Drottinn Ísraelsmenn út af Egyptalandi eftir hersveitum þeirra.

KAFLA 13

Þá talaði Drottinn við Móse og sagði:

2 "Þú skalt helga mér alla frumburði. Hvað eina sem opnar móðurlíf meðal Ísraelsmanna, hvort heldur er menn eða fénaður, það er mitt."

3 Móse sagði við fólkið: "Verið minnugir þessa dags, er þér fóruð burt úr Egyptalandi, út úr þrælahúsinu, því með voldugri hendi leiddi Drottinn yður út þaðan: Sýrð brauð má eigi eta.

4 Í dag farið þér af stað, í abíb-mánuði.

5 Þegar Drottinn leiðir þig inn í land Kanaaníta, Hetíta, Amoríta, Hevíta og Jebúsíta, sem hann sór feðrum þínum að gefa þér, í það land, sem flýtur í mjólk og hunangi, þá skaltu halda þennan sið í þessum sama mánuði.

6 Sjö daga skaltu eta ósýrt brauð, og á hinum sjöunda degi skal vera hátíð Drottins.

7 Ósýrt brauð skal eta í þá sjö daga, ekkert sýrt brauð má sjást hjá þér, og ekki má heldur súrdeig sjást nokkurs staðar hjá þér innan þinna landamerkja.

8 Á þeim degi skaltu gjöra syni þínum grein fyrir þessu og segja: ‚Það er sökum þess sem Drottinn gjörði fyrir mig, þá er ég fór út af Egyptalandi.'

9 Og þetta skal vera þér til merkis á hendi þinni og til minningar á milli augna þinna, svo að lögmál Drottins sé þér æ á vörum, því með voldugri hendi leiddi Drottinn þig út af Egyptalandi.

10 Þessa skipun skaltu því halda á ákveðnum tíma ár frá ári.

11 Þegar Drottinn leiðir þig inn í land Kanaaníta, eins og hann sór þér og feðrum þínum, og gefur þér það,

12 þá skaltu eigna Drottni allt það, sem opnar móðurlíf. Og allir frumburðir, sem koma undan þeim fénaði, er þú átt, skulu heyra Drottni til, séu þeir karlkyns.

13 Alla frumburði undan ösnum skaltu leysa með lambi. Leysir þú ekki, skaltu brjóta þá úr
hálsliðum. En alla frumburði manna meðal barna þinna skaltu leysa.
14 Og þegar sonur þinn spyr þig á síðan og segir: ‚Hvað á þetta að þýða?' þá svara
honum: ‚Með voldugri hendi leiddi Drottinn oss út af Egyptalandi, úr þrælahúsinu,
15 því þegar Faraó synjaði oss þverlega fararleyfis, þá deyddi Drottinn alla frumburði í
Egyptalandi, bæði frumburði manna og frumburði fénaðar. Þess vegna fórnfæri ég Drottni
öllu, sem opnar móðurlíf, en alla frumburði barna minna leysi ég.'
16 Og það skal vera merki á hendi þér og minningarband á milli augna þinna um það, að
Drottinn leiddi oss út af Egyptalandi með voldugri hendi."
17 Þegar Faraó hafði gefið fólkinu fararleyfi, leiddi Guð þá ekki á leið til Filistalands, þótt sú
leið væri skemmst, - því að Guð sagði: "Vera má að fólkið iðrist, þegar það sér, að ófriðar
er von, og snúi svo aftur til Egyptalands,"
18 - heldur lét Guð fólkið fara í bug eyðimerkurveginn til Sefhafsins, og fóru Ísraelsmenn
vígbúnir af Egyptalandi.
19 Móse tók með sér bein Jósefs, því að hann hafði tekið eið af Ísraelsmönnum og sagt:
"Sannlega mun Guð vitja yðar. Flytjið þá bein mín héðan burt með yður."
20 Þeir tóku sig upp frá Súkkót og settu búðir sínar í Etam, þar sem eyðimörkina þrýtur.
21 Drottinn gekk fyrir þeim á daginn í skýstólpa til að vísa þeim veg, en á nóttunni í
eldstólpa til að lýsa þeim, svo að þeir gætu ferðast nótt sem dag.
22 Skýstólpinn vék ekki frá fólkinu á daginn, né heldur eldstólpinn á nóttunni.

KAFLA 14

Drottinn talaði við Móse og sagði:
2 "Seg Ísraelsmönnum, að þeir snúi aftur og setji búðir sínar fyrir framan Pí-Hakírót, milli
Migdóls og hafsins, gegnt Baal Sefón. Þar andspænis skuluð þér setja búðir yðar við
hafið.
3 Og Faraó mun segja um Ísraelsmenn: ‚Þeir fara villir vega í landinu, eyðimörkin hefir
innibyrgt þá.'
4 Og ég vil herða hjarta Faraós, og hann skal veita þeim eftirför. Ég vil sýna dýrð mína á
Faraó og öllum liðsafla hans, svo að Egyptar skulu vita, að ég er Drottinn." Og þeir gjörðu
svo.
5 Þegar Egyptalandskonungi var sagt, að fólkið væri flúið, varð hugur Faraós og þjóna
hans mótsnúinn fólkinu og þeir sögðu: "Hví höfum vér gjört þetta, að sleppa Ísrael úr
þjónustu vorri?"
6 Lét hann þá beita fyrir vagna sína og tók menn sína með sér.
7 Og hann tók sex hundruð valda vagna og alla vagna Egyptalands og setti kappa á hvern
þeirra.
8 En Drottinn herti hjarta Faraós, Egyptalandskonungs, svo að hann veitti Ísraelsmönnum
eftirför, því að Ísraelsmenn höfðu farið burt með upplyftri hendi.
9 Egyptar sóttu nú eftir þeim, allir hestar og vagnar Faraós, riddarar hans og her hans, og
náðu þeim þar sem þeir höfðu sett búðir sínar við hafið, hjá Pí-Hakírót, gegnt Baal Sefón.
10 Þegar Faraó nálgaðist, hófu Ísraelsmenn upp augu sín, og sjá, Egyptar sóttu eftir þeim.
Urðu Ísraelsmenn þá mjög óttaslegnir og hrópuðu til Drottins.
11 Og þeir sögðu við Móse: "Tókst þú oss burt til þess að deyja hér á eyðimörk, af því að
engar væru grafir til í Egyptalandi? Hví hefir þú gjört oss þetta, að fara með oss burt af

Egyptalandi?

12 Kemur nú ekki fram það, sem vér sögðum við þig á Egyptalandi: ‚Lát oss vera kyrra, og viljum vér þjóna Egyptum, því að betra er fyrir oss að þjóna Egyptum en að deyja í eyðimörkinni'?"

13 Þá sagði Móse við lýðinn: "Óttist ekki. Standið stöðugir, og munuð þér sjá hjálpræði Drottins, er hann í dag mun láta fram við yður koma, því að eins og þér sjáið Egyptana í dag, munuð þér aldrei nokkurn tíma framar sjá þá.

14 Drottinn mun berjast fyrir yður, en þér skuluð vera kyrrir."

15 Þá sagði Drottinn við Móse: "Hví hrópar þú til mín? Seg Ísraelsmönnum, að þeir haldi áfram,

16 en lyft þú upp staf þínum og rétt út hönd þína yfir hafið og kljúf það, og Ísraelsmenn skulu ganga á þurru mitt í gegnum hafið.

17 Sjá, ég mun herða hjörtu Egypta, svo að þeir skulu sækja á eftir þeim, og ég vil sýna dýrð mína á Faraó og öllum liðsafla hans, á vögnum hans og riddurum.

18 Og Egyptar skulu vita, að ég er Drottinn, þá er ég sýni dýrð mína á Faraó, á vögnum hans og riddurum."

19 Engill Guðs, sem gekk á undan liði Ísraels, færði sig og gekk aftur fyrir þá, og skýstólpinn, sem var fyrir framan þá, færðist og stóð að baki þeim.

20 Og hann bar á milli herbúða Egypta og herbúða Ísraels, og var skýið myrkt annars vegar, en annars vegar lýsti það upp nóttina, og færðust hvorugir nær öðrum alla þá nótt.

21 En Móse rétti út hönd sína yfir hafið, og Drottinn lét hvassan austanvind blása alla nóttina og bægja sjónum burt og gjörði hafið að þurrlendi. Og vötnin klofnuðu,

22 og Ísraelsmenn gengu á þurru mitt í gegnum hafið, og vötnin stóðu eins og veggur til hægri og vinstri handar þeim.

23 Og Egyptar veittu þeim eftirför og sóttu eftir þeim mitt út í hafið, allir hestar Faraós, vagnar hans og riddarar.

24 En á morgunvökunni leit Drottinn yfir lið Egypta í eld- og skýstólpanum, og sló felmti í lið Egypta,

25 og hann lét vagna þeirra ganga af hjólunum, svo að þeim sóttist leiðin erfiðlega. Þá sögðu Egyptar: "Flýjum fyrir Ísrael, því að Drottinn berst með þeim móti Egyptum."

26 Þá sagði Drottinn við Móse: "Rétt út hönd þína yfir hafið, og skulu þá vötnin aftur falla yfir Egypta, yfir vagna þeirra og riddara."

27 Móse rétti hönd sína út yfir hafið, og sjórinn féll aftur undir morguninn í farveg sinn, en Egyptar flýðu beint í móti aðfallinu, og keyrði Drottinn þá mitt í hafið.

28 Og vötnin féllu að og huldu vagnana og riddarana, allan liðsafla Faraós, sem eftir þeim hafði farið út í hafið. Ekki nokkur einn þeirra komst lífs af.

29 En Ísraelsmenn gengu á þurru mitt í gegnum hafið, og vötnin stóðu eins og veggur til hægri og vinstri handar þeim.

30 Þannig frelsaði Drottinn Ísrael á þeim degi undan valdi Egypta, og Ísrael sá Egypta liggja dauða á sjávarströndinni.

31 Og er Ísrael sá hið mikla undur, sem Drottinn hafði gjört á Egyptum, þá óttaðist fólkið Drottin, og þeir trúðu á Drottin og þjón hans Móse.

KAFLA 15

Þá söng Móse og Ísraelsmenn Drottni þennan lofsöng: Ég vil lofsyngja Drottni, því að hann hefir sig dýrlegan gjört, hestum og riddurum steypti hann niður í hafið.

2 Drottinn er styrkur minn og lofsöngur, og hann varð mitt hjálpræði. Hann er minn Guð, og ég vil vegsama hann, Guð föður míns, og ég vil tigna hann.

3 Drottinn er stríðshetja, Drottinn er hans nafn.

4 Vögnum Faraós og herliði hans varpaði hann í hafið, og hinir völdustu kappar hans drukknuðu í Hafinu rauða.

5 Undirdjúpin huldu þá, þeir sukku niður í sjávardjúpið eins og steinn.

6 Þín hægri hönd, Drottinn, hefir sýnt sig dýrlega í krafti, þín hægri hönd, Drottinn, sundurkremur fjandmennina.

7 Og með mikilleik þinnar hátignar leggur þú mótstöðumenn þína að velli, þú útsendir þína reiði, og hún eyðir þeim eins og hálmleggjum.

8 Og fyrir blæstri nasa þinna hlóðust vötnin upp, rastirnar stóðu eins og veggur, öldurnar stirðnuðu mitt í hafinu.

9 Óvinurinn sagði: "Ég skal elta þá, ég skal ná þeim, ég skal skipta herfangi, ég skal skeyta skapi mínu á þeim, ég skal bregða sverði mínu, hönd mín skal eyða þeim."

10 Þú blést með þínum anda, hafið huldi þá, þeir sukku sem blý niður í hin miklu vötn.

11 Hver er sem þú, Drottinn, meðal guðanna? Hver er sem þú, dýrlegur að heilagleik, dásamlegur til lofsöngva, þú sem stórmerkin gjörir?

12 Þú útréttir þína hægri hönd, jörðin svalg þá.

13 Þú hefir leitt fólkið, sem þú frelsaðir, með miskunn þinni, þú fylgdir því með þínum krafti til þíns heilaga bústaðar.

14 Þjóðirnar heyrðu það og urðu felmtsfullar, ótti gagntók íbúa Filisteu.

15 Þá skelfdust ættarhöfðingjarnir í Edóm, hræðsla greip forystumennina í Móab, allir íbúar Kanaanlands létu hugfallast.

16 Skelfingu og ótta sló yfir þá. Fyrir mikilleik þíns armleggs urðu þeir hljóðir sem steinninn, meðan fólk þitt, Drottinn, fór leiðar sinnar, meðan fólkið, sem þú hefir aflað þér, fór leiðar sinnar.

17 Þú leiddir þá inn og gróðursettir þá á fjalli arfleifðar þinnar, þeim stað, sem þú, Drottinn, hefir gjört að þínum bústað, þeim helgidóm, sem þínar hendur, Drottinn, hafa reist.

18 Drottinn skal ríkja um aldur og að eilífu!

19 Þegar hestar Faraós ásamt vögnum hans og riddurum fóru út í hafið, lét Drottinn vötn sjávarins flæða yfir þá, en Ísraelsmenn gengu á þurru mitt í gegnum hafið.

20 Þá tók Mirjam spákona, systir Arons, bumbu í hönd sér, og allar konurnar gengu á eftir henni með bumbum og dansi.

21 Og Mirjam söng fyrir þeim: Lofsyngið Drottni, því að hann hefir sig dýrlegan gjört, hestum og riddurum steypti hann í hafið.

22 Móse lét Ísrael hefja ferð sína frá Sefhafinu, og héldu þeir til Súr-eyðimerkur. Gengu þeir þrjá daga um eyðimörkina og fundu ekkert vatn.

23 Þá komu þeir til Mara, en þeir gátu ekki drukkið vatnið fyrir beiskju, því að það var beiskt. Fyrir því var sá staður kallaður Mara.

24 Þá möglaði fólkið móti Móse og sagði: "Hvað eigum vér að drekka?"

25 En hann hrópaði til Drottins, og vísaði Drottinn honum þá á tré nokkurt. Kastaði hann því í vatnið, og varð vatnið þá sætt. Þar setti hann þeim lög og rétt, og þar reyndi hann þá.

26 Og hann sagði: "Ef þú hlýðir gaumgæfilega raust Drottins Guðs þíns og gjörir það, sem

rétt er fyrir honum, gefur gaum boðorðum hans og heldur allar skipanir hans, þá vil ég engan þann sjúkdóm á þig leggja, sem ég lagði á Egypta, því ég er Drottinn, græðari þinn."

27 Síðan komu þeir til Elím. Þar voru tólf vatnslindir og sjötíu pálmar, og settu þeir búðir sínar þar við vatnið.

KAFLA 16

Því næst héldu þeir af stað frá Elím, og allur söfnuður Ísraelsmanna kom til Sín-eyðimerkur, sem liggur milli Elím og Sínaí, á fimmtánda degi hins annars mánaðar eftir burtför þeirra úr Egyptalandi.

2 Þá möglaði allur söfnuður Ísraelsmanna gegn Móse og Aroni í eyðimörkinni.

3 Og Ísraelsmenn sögðu við þá: "Betur að vér hefðum dáið fyrir hendi Drottins í Egyptalandi, er vér sátum við kjötkatlana og átum oss sadda af brauði, því að þið hafið farið með oss út á þessa eyðimörk til þess að láta allan þennan mannfjölda deyja af hungri."

4 Þá sagði Drottinn við Móse: "Sjá, ég vil láta rigna brauði af himni handa yður, og skal fólkið fara út og safna hvern dag svo miklu sem þarf þann daginn, svo að ég reyni það, hvort það vill breyta eftir mínu lögmáli eða ekki.

5 Og er þeir þá á hinum sjötta degi tilreiða það, sem þeir koma heim með, skal það vera tvöfalt við það, sem þeir annars safna daglega."

6 Þá sögðu Móse og Aron við alla Ísraelsmenn: "Í kveld skuluð þér viðurkenna, að Drottinn hefir leitt yður út af Egyptalandi.

7 Og á morgun skuluð þér sjá dýrð Drottins, með því að hann hefir heyrt möglanir yðar gegn Drottni. Því að hvað erum við, að þér möglið gegn okkur?"

8 Og Móse sagði: "Þetta verður, þegar Drottinn gefur yður að kveldi kjöt að eta og brauð til saðnings að morgni, því að Drottinn hefir heyrt möglanir yðar, sem þér beinið gegn honum. Því að hvað erum við? Þér möglið ekki gegn okkur, heldur gegn Drottni."

9 Og Móse sagði við Aron: "Seg við allan söfnuð Ísraelsmanna: ‚Gangið nær í augsýn Drottins, því að hann hefir heyrt möglanir yðar.'"

10 Og er Aron talaði þetta til alls safnaðar Ísraelsmanna, sneru þeir sér í móti eyðimörkinni, og sjá, dýrð Drottins birtist í skýinu.

11 Drottinn talaði við Móse og sagði:

12 "Ég hefi heyrt möglanir Ísraelsmanna. Tala til þeirra og seg: ‚Um sólsetur skuluð þér kjöt eta, og að morgni skuluð þér fá saðning yðar af brauði, og þér skuluð viðurkenna, að ég er Drottinn, Guð yðar.'"

13 Um kveldið bar svo við, að lynghæns komu og huldu búðirnar, en um morguninn var döggmóða umhverfis búðirnar.

14 En er upp létti döggmóðunni, lá eitthvað þunnt, smákornótt yfir eyðimörkinni, þunnt eins og héla á jörðu.

15 Þegar Ísraelsmenn sáu þetta, sögðu þeir hver við annan: "Hvað er þetta?" Því að þeir vissu ekki, hvað það var. Þá sagði Móse við þá: "Þetta er brauðið, sem Drottinn gefur yður til fæðu.

16 En þessi er skipun Drottins: ‚Safnið því, eftir því sem hver þarf að eta. Þér skuluð taka einn gómer á mann eftir fólksfjölda yðar, hver handa þeim, sem hann hefir í tjaldi sínu.'"

17 Og Ísraelsmenn gjörðu svo, og söfnuðu sumir meira, sumir minna.

18 En er þeir mældu það í gómer-máli, hafði sá ekkert afgangs, sem miklu hafði safnað, og
þann skorti ekki, sem litlu hafði safnað, heldur hafði hver safnað eftir því sem hann þurfti
sér til fæðu.
19 Móse sagði við þá: "Enginn má leifa neinu af því til morguns."
20 En þeir hlýddu ekki Móse, heldur leifðu sumir nokkru af því til morguns. En þá kviknuðu
maðkar í því, svo að það fúlnaði, og varð Móse þá reiður þeim.
21 Þeir söfnuðu því þá hvern morgun, hver eftir því sem hann þurfti sér til fæðu. En þegar
sólin skein heitt, bráðnaði það.
22 En á sjötta deginum söfnuðu þeir tvöfalt meira af brauði, tvo gómera á mann. Komu þá
allir foringjar lýðsins og sögðu Móse frá.
23 En hann sagði við þá: "Þetta er það, sem Drottinn sagði: ‚Á morgun er hvíldardagur,
heilagur hvíldardagur Drottins. Bakið það, sem þér viljið baka, og sjóðið það, sem þér viljið
sjóða, en allt það, sem af gengur, skuluð þér leggja fyrir og geyma til morguns.'"
24 Þeir lögðu það þá fyrir til næsta morguns, eins og Móse bauð, og fúlnaði það ekki né
maðkaði.
25 Þá sagði Móse: "Í dag skuluð þér eta það, því að í dag er hvíldardagur Drottins. Í dag
finnið þér það ekki á mörkinni.
26 Sex daga skuluð þér safna því, en sjöundi dagurinn er hvíldardagur, þá mun ekkert
finnast."
27 Og sjöunda daginn gengu nokkrir af fólkinu út til að safna, en fundu ekkert.
28 Drottinn sagði við Móse: "Hversu lengi tregðist þér við að varðveita boðorð mín og lög?
29 Lítið á! Vegna þess að Drottinn hefir gefið yður hvíldardaginn, þess vegna gefur hann
yður sjötta daginn brauð til tveggja daga. Haldi hver maður kyrru fyrir á sínum stað, enginn
fari að heiman á sjöunda deginum."
30 Og fólkið hvíldist á hinum sjöunda degi.
31 Ísraelsmenn kölluðu þetta brauð manna. Það líktist kóríanderfræi, var hvítt og á bragðið
sem hunangskaka.
32 Móse sagði: "Þetta er það, sem Drottinn hefir boðið: ‚Fyllið einn gómer af því til þess að
geyma það handa eftirkomendum yðar, svo að þeir sjái það brauð, sem ég gaf yður að eta
í eyðimörkinni, er ég leiddi yður út af Egyptalandi.'"
33 Þá sagði Móse við Aron: "Tak eitt ker og lát í það fullan gómer af manna, og legg það til
geymslu frammi fyrir Drottni, svo að það varðveitist handa eftirkomendum yðar."
34 Aron lagði það fyrir framan sáttmálið, til þess að það væri þar geymt, eins og Drottinn
hafði boðið Móse.
35 Ísraelsmenn átu manna í fjörutíu ár, uns þeir komu í byggt land. Þeir átu manna, uns
þeir komu að landamærum Kanaanlands.
36 En gómer er tíundi partur af efu.

KAFLA 17

Allur söfnuður Ísraelsmanna tók sig nú upp frá Sín-eyðimörk, og fóru þeir í áföngum að
boði Drottins og settu herbúðir sínar í Refídím. En þar var ekkert vatn handa fólkinu að
drekka.
2 Þá þráttaði fólkið við Móse og sagði: "Gef oss vatn að drekka!" En Móse sagði við þá:
"Hví þráttið þér við mig? Hví freistið þér Drottins?"
3 Og fólkið þyrsti þar eftir vatni, og fólkið möglaði gegn Móse og sagði: "Hví fórstu með

oss frá Egyptalandi til þess að láta oss og börn vor og fénað deyja af þorsta?"

4 Þá hrópaði Móse til Drottins og sagði: "Hvað skal ég gjöra við þetta fólk? Það vantar lítið
á að þeir grýti mig."

5 En Drottinn sagði við Móse: "Gakk þú fram fyrir fólkið og tak með þér nokkra af
öldungum Ísraels, og tak í hönd þér staf þinn, er þú laust með ána, og gakk svo af stað.

6 Sjá, ég mun standa frammi fyrir þér þar á klettinum á Hóreb, en þú skalt ljósta á klettinn,
og mun þá vatn spretta af honum, svo að fólkið megi drekka."

7 Og Móse gjörði svo í augsýn öldunga Ísraels. Og hann kallaði þennan stað Massa og
Meríba sökum þráttanar Ísraelsmanna, og fyrir því að þeir höfðu freistað Drottins og sagt:
"Hvort mun Drottinn vera meðal vor eður ekki?"

8 Þá komu Amalekítar og áttu orustu við Ísraelsmenn í Refídím.

9 Þá sagði Móse við Jósúa: "Vel oss menn og far út og berst við Amalekíta. Á morgun
mun ég standa efst uppi á hæðinni og hafa staf Guðs í hendi mér."

10 Jósúa gjörði sem Móse hafði sagt honum og lagði til orustu við Amalekíta, en þeir
Móse, Aron og Húr gengu efst upp á hæðina.

11 Þá gjörðist það, að alla þá stund, er Móse hélt uppi hendi sinni, veitti Ísraelsmönnum
betur, en þegar er hann lét síga höndina, veitti Amalekítum betur.

12 En með því að Móse urðu þungar hendurnar, tóku þeir stein og létu undir hann, og
settist hann á steininn, en þeir Aron og Húr studdu hendur hans, sinn á hvora hlið, og
héldust þannig hendur hans stöðugar allt til sólarlags.

13 En Jósúa lagði Amalekíta og lið þeirra að velli með sverðseggjum.

14 Þá sagði Drottinn við Móse: "Rita þú þetta í bók til minningar og gjör Jósúa það hugfast,
því að ég vil vissulega afmá nafn Amalekíta af jörðinni."

15 Og Móse reisti þar altari og nefndi það "Jahve-nisí".

16 Og hann sagði: "Með upplyftri hendi að hásæti Drottins sver ég: ‚Ófrið mun Drottinn
heyja við Amalekíta frá kyni til kyns.'"

KAFLA 18

Er Jetró prestur í Midíanslandi, tengdafaðir Móse, heyrði allt það, sem Guð hafði gjört
Móse og lýð sínum Ísrael, að Drottinn hafði leitt Ísrael út af Egyptalandi,

2 þá tók Jetró, tengdafaðir Móse, Sippóru konu Móse, en hann hafði sent hana aftur,

3 og tvo sonu hennar. Hét annar Gersóm, því að hann hafði sagt: "Gestur er ég í ókunnu
landi."

4 Hinn hét Elíeser, því að hann hafði sagt: "Guð föður míns var mín hjálp, og hann frelsaði
mig frá sverði Faraós."

5 En er Jetró, tengdafaðir Móse, kom með sonu hans og konu til hans í eyðimörkina, þar
sem hann hafði sett búðir sínar hjá Guðs fjalli,

6 þá lét hann segja Móse: "Ég, Jetró, tengdafaðir þinn, er kominn til þín, og kona þín og
báðir synir hennar með henni."

7 Gekk þá Móse út á móti tengdaföður sínum, laut honum og kyssti hann. Og þegar þeir
höfðu heilsast, gengu þeir inn í tjaldið.

8 Og Móse sagði tengdaföður sínum frá öllu því, sem Drottinn hafði gjört Faraó og
Egyptum fyrir sakir Ísraels, frá öllum þeim þrautum, sem þeim höfðu mætt á leiðinni, og
hversu Drottinn hafði frelsað þá.

9 Og Jetró gladdist af öllum þeim velgjörðum, sem Drottinn hafði auðsýnt Ísrael, þar sem

hann hafði frelsað hann undan valdi Egypta.

10 Og Jetró sagði: "Lofaður sé Drottinn fyrir það, að hann frelsaði yður undan valdi Egypta
og undan valdi Faraós, fyrir það, að hann frelsaði fólkið undan valdi Egypta.

11 Nú veit ég, að Drottinn er öllum guðum meiri, því að hann lét Egyptum hefnast fyrir
ofdramb þeirra gegn Ísraelsmönnum."

12 Þá tók Jetró, tengdafaðir Móse, brennifórn og sláturfórnir Guði til handa. Kom þá Aron
og allir öldungar Ísraels, til þess að matast með tengdaföður Móse frammi fyrir Guði.

13 Daginn eftir settist Móse til að mæla lýðnum lögskil, og stóð fólkið frammi fyrir Móse frá
morgni til kvelds.

14 En er tengdafaðir Móse sá allt það, sem hann gjörði við fólkið, þá sagði hann: "Hvað er
þetta, sem þú gjörir við fólkið? Hvers vegna situr þú einn saman, en allt fólkið stendur
frammi fyrir þér frá morgni til kvelds?"

15 Móse svaraði tengdaföður sínum: "Fólkið kemur til mín til þess að leita Guðs atkvæða.

16 Þegar mál gjörist þeirra á milli, koma þeir á fund minn, og ég dæmi milli manna og
kunngjöri lög Guðs og boðorð hans."

17 Þá sagði tengdafaðir Móse við hann: "Eigi er það gott, sem þú gjörir.

18 Bæði þreytist þú og eins fólkið, sem hjá þér er, því að þetta starf er þér um megn, þú
fær því ekki afkastað einn saman.

19 Hlýð nú orðum mínum. Ég vil leggja þér ráð, og mun Guð vera með þér. Þú skalt ganga
fram fyrir Guð í nafni fólksins og fram bera málin fyrir Guð.

20 Og þú skalt kenna þeim lögin og boðorðin, og sýna þeim þann veg, sem þeir skulu
ganga, og þau verk, sem þeir skulu gjöra.

21 Og þú skalt velja meðal alls fólksins dugandi menn og guðhrædda, áreiðanlega menn
og ósérplægna, og skipa þá foringja yfir lýðinn, suma yfir þúsund, suma yfir hundrað,
suma yfir fimmtíu og suma yfir tíu.

22 Og þeir skulu mæla lýðnum lögskil á öllum tímum. Öll hin stærri mál skulu þeir láta
koma fyrir þig, en sjálfir skulu þeir dæma í öllum smærri málum. Skaltu þannig gjöra þér
hægra fyrir, og þeir skulu létta undir með þér.

23 Ef þú gjörir þetta, og Guð býður þér það, þá muntu fá risið undir því, og þá mun og allt
þetta fólk fara ánægt til heimila sinna."

24 Móse hlýddi orðum tengdaföður síns og gjörði allt, sem hann hafði sagt.

25 Og Móse valdi dugandi menn af öllum Ísraels lýð og skipaði þá foringja yfir lýðinn, suma
yfir þúsund, suma yfir hundrað, suma yfir fimmtíu, suma yfir tíu.

26 Og mæltu þeir lýðnum lögskil á öllum tímum. Vandamálunum skutu þeir til Móse, en
sjálfir dæmdu þeir í hinum smærri málum.

27 Lét Móse síðan tengdaföður sinn frá sér fara, og hélt hann aftur heim í sitt land.

KAFLA 19

Á þriðja mánuði eftir brottför Ísraelsmanna frá Egyptalandi, á þeim degi komu þeir í
Sínaí-eyðimörk.

2 Þeir tóku sig upp frá Refídím og komu í Sínaí-eyðimörk og settu búðir sínar í
eyðimörkinni. Og Ísrael setti búðir sínar þar gegnt fjallinu.

3 Gekk Móse þá upp til Guðs, og kallaði Drottinn til hans af fjallinu og sagði: "Svo skalt þú
segja Jakobs niðjum og kunngjöra Ísraelsmönnum:

4 ‚Þér hafið sjálfir séð, hvað ég hefi gjört Egyptum, og hversu ég hefi borið yður á

arnarvængjum og flutt yður til mín.

5 Nú ef þér hlýðið minni röddu grandgæfilega og haldið minn sáttmála, þá skuluð þér vera
mín eiginleg eign umfram allar þjóðir, því að öll jörðin er mín.

6 Og þér skuluð vera mér prestaríki og heilagur lýður.' Þetta eru þau orð, sem þú skalt
flytja Ísraelsmönnum."

7 Og Móse fór og stefndi saman öldungum lýðsins og flutti þeim öll þau orð, er Drottinn
hafði boðið honum.

8 Þá svaraði allur lýðurinn einum munni og sagði: "Vér viljum gjöra allt það, sem Drottinn
býður." Og Móse flutti Drottni aftur orð fólksins.

9 Þá sagði Drottinn við Móse: "Sjá, ég vil koma til þín í dimmu skýi, svo að fólkið heyri, er
ég tala við þig, og trúi þér ævinlega." Og Móse flutti Drottni orð lýðsins.

10 Þá mælti Drottinn við Móse: "Far til fólksins og helga þá í dag og á morgun, og lát þá
þvo klæði sín,

11 og skulu þeir vera búnir á þriðja degi, því að á þriðja degi mun Drottinn ofan stíga á
Sínaífjall í augsýn alls lýðsins.

12 En þú skalt marka fólkinu svið umhverfis og segja: ‚Varist að ganga upp á fjallið eða
snerta fjallsræturnar.' Hver sem snertir fjallið, skal vissulega láta líf sitt.

13 Engin mannshönd skal snerta hann, heldur skal hann grýttur eða skotinn til bana, hvort
það er heldur skepna eða maður, þá skal það ekki lífi halda. Þegar lúðurinn kveður við,
skulu þeir stíga upp á fjallið."

14 Þá gekk Móse ofan af fjallinu til fólksins og helgaði fólkið, og þeir þvoðu klæði sín.

15 Og hann sagði við fólkið: "Verið búnir á þriðja degi: Komið ekki nærri nokkurri konu."

16 Á þriðja degi, þegar ljóst var orðið, gengu reiðarþrumur og eldingar, og þykkt ský lá á
fjallinu, og heyrðist mjög sterkur lúðurþytur. Skelfdist þá allt fólkið, sem var í búðunum.

17 Þá leiddi Móse fólkið út úr búðunum til móts við Guð, og tóku menn sér stöðu undir
fjallinu.

18 Sínaífjall var allt í einum reyk, fyrir því að Drottinn sté niður á það í eldinum. Mökkurinn
stóð upp af því, eins og reykur úr ofni, og allt fjallið lék á reiðiskjálfi.

19 Og lúðurþyturinn varð æ sterkari og sterkari. Móse talaði, og Guð svaraði honum hárri
röddu.

20 Og Drottinn sté niður á Sínaífjall, á fjallstindinn. Og Drottinn kallaði Móse upp á
fjallstindinn, og gekk Móse þá upp.

21 Þá sagði Drottinn við Móse: "Stíg ofan og legg ríkt á við fólkið, að það brjótist ekki upp
hingað til Drottins fyrir forvitni sakir og fjöldi af þeim farist.

22 Einnig prestarnir, sem annars nálgast Drottin, skulu helga sig, svo að Drottinn gjöri eigi
skarð í hóp þeirra."

23 En Móse sagði við Drottin: "Fólkið getur ekki stigið upp á Sínaífjall, því að þú hefir lagt
ríkt á við oss og sagt: ‚Set vébönd umhverfis fjallið og helga það.'"

24 Og Drottinn sagði við hann: "Far nú og stíg ofan, og kom því næst upp aftur og Aron
með þér. En prestarnir og fólkið má ekki brjótast upp hingað til Drottins, að hann gjöri ekki
skarð í hóp þeirra."

25 Móse gekk þá ofan til fólksins og sagði þeim þetta.

KAFLA 20

Guð talaði öll þessi orð og sagði:

2 "Ég er Drottinn Guð þinn, sem leiddi þig út af Egyptalandi, út úr þrælahúsinu.

3 Þú skalt ekki hafa aðra guði en mig.

4 Þú skalt engar líkneskjur gjöra þér né nokkrar myndir eftir því, sem er á himnum uppi, eður því, sem er á jörðu niðri, eður því, sem er í vötnunum undir jörðinni.

5 Þú skalt ekki tilbiðja þær og ekki dýrka þær, því að ég, Drottinn Guð þinn, er vandlátur Guð, sem vitja misgjörða feðranna á börnunum, já í þriðja og fjórða lið, þeirra sem mig hata,

6 en auðsýni miskunn þúsundum, þeirra sem elska mig og varðveita boðorð mín.

7 Þú skalt ekki leggja nafn Drottins Guðs þíns við hégóma, því að Drottinn mun ekki láta þeim óhegnt, sem leggur nafn hans við hégóma.

8 Minnstu þess að halda hvíldardaginn heilagan.

9 Sex daga skalt þú erfiða og vinna allt þitt verk,

10 en sjöundi dagurinn er hvíldardagur helgaður Drottni Guði þínum. Þá skalt þú ekkert verk vinna og ekki sonur þinn eða dóttir þín, þræll þinn eða ambátt þín eða skepnur þínar, eða nokkur útlendingur, sem hjá þér er innan borgarhliða þinna,

11 því að á sex dögum gjörði Drottinn himin og jörð, hafið og allt sem í þeim er, og hvíldist sjöunda daginn. Fyrir því blessaði Drottinn hvíldardaginn og helgaði hann.

12 Heiðra föður þinn og móður þína, svo að þú verðir langlífur í því landi, sem Drottinn Guð þinn gefur þér.

13 Þú skalt ekki morð fremja.

14 Þú skalt ekki drýgja hór.

15 Þú skalt ekki stela.

16 Þú skalt ekki bera ljúgvitni gegn náunga þínum.

17 Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns. Þú skalt ekki girnast konu náunga þíns, ekki þræl hans eða ambátt, ekki uxa hans eða asna, né nokkuð það, sem náungi þinn á."

18 Allt fólkið heyrði og sá reiðarþrumurnar og eldingarnar og lúðurþytinn og fjallið rjúkandi. Og er fólkið sá þetta, skelfdust þeir og stóðu langt í burtu.

19 Þeir sögðu þá við Móse: "Tala þú við oss og vér skulum hlýða, en lát ekki Guð tala við oss, að vér deyjum ekki."

20 Og Móse sagði við fólkið: "Óttist ekki, því að Guð er kominn til þess að reyna yður og til þess að hans ótti sé yður fyrir augum, svo að þér syndgið ekki."

21 Stóð fólkið þá kyrrt langt í burtu, en Móse gekk að dimma skýinu, sem Guð var í.

22 Drottinn mælti við Móse: "Svo skalt þú segja Ísraelsmönnum: ‚Þér hafið sjálfir séð, að ég hefi talað til yðar af himnum.

23 Þér skuluð eigi til búa aðra guði jafnhliða mér. Guði af silfri eða guði af gulli skuluð þér ekki búa yður til.

24 Þú skalt gjöra mér altari af torfi, og á því skalt þú fórna brennifórnum þínum og þakkarfórnum, sauðum þínum og nautum. Alls staðar þar sem ég læt minnast nafns míns, mun ég koma til þín og blessa þig.

25 En gjörir þú mér altari af steinum, þá mátt þú ekki hlaða það af höggnu grjóti, því að berir þú meitil á það, þá vanhelgar þú það.

26 Og eigi mátt þú þrep upp ganga að altari mínu, svo að blygðun þín opinberist þar ekki.'

KAFLA 21

Þetta eru þau lög, sem þú skalt leggja fyrir þá:

2 Þegar þú kaupir hebreskan þræl, skal hann þjóna þér sex ár, en á sjöunda ári skal hann frjáls burt fara án endurgjalds.

3 Hafi hann komið einhleypur, skal hann og einhleypur burt fara, en hafi hann kvongaður verið, skal kona hans fara burt með honum.

4 Hafi húsbóndi hans fengið honum konu og hafi hún fætt honum sonu eða dætur, þá skal konan og börn hennar heyra húsbónda sínum til, en hann skal fara burt einhleypur.

5 En ef þrællinn segir skýlaust: "Ég elska húsbónda minn, konu mína og börn mín, ég vil ekki frjáls í burtu fara,"

6 þá skal húsbóndi hans færa hann til Guðs og leiða hann að dyrunum eða að dyrastafnum, og skal húsbóndi hans stinga al í gegnum eyra honum, og skal hann síðan vera þræll hans ævinlega.

7 Þegar maður selur dóttur sína að ambátt, skal hún ekki burt fara á sama hátt sem þrælar.

8 Geðjist hún eigi húsbónda sínum, sem ætlað hefir hana sjálfum sér, þá skal hann leyfa að hún sé leyst. Ekki skal hann hafa vald til að selja hana útlendum lýð, með því að hann hefir brugðið heiti við hana.

9 En ef hann ætlar hana syni sínum, þá skal hann gjöra við hana sem dóttur sína.

10 Taki hann sér aðra konu, skal hann ekki minnka af við hana í kosti eða klæðnaði eða sambúð.

11 Veiti hann henni ekki þetta þrennt, þá fari hún burt ókeypis, án endurgjalds.

12 Hver sem lýstur mann, svo að hann fær bana af, skal líflátinn verða.

13 En hafi hann ekki setið um líf hans, en Guð látið hann verða fyrir honum, þá skal ég setja þér griðastað, sem hann megi í flýja.

14 En fremji nokkur þá óhæfu að drepa náunga sinn með svikum, þá skalt þú taka hann, jafnvel frá altari mínu, að hann verði líflátinn.

15 Hver sem lýstur föður sinn eða móður sína skal líflátinn verða.

16 Hver sem stelur manni og selur hann, eða hann finnst í hans vörslu, hann skal líflátinn verða.

17 Hver sem bölvar föður sínum eða móður sinni skal líflátinn verða.

18 Þegar menn deila og annar lýstur hinn steini eða hnefa, og fær hann ekki bana af, heldur leggst í rekkju,

19 ef hann þá kemst á fætur og gengur úti við staf sinn, þá sé sá sýkn saka, er laust. En bæta skal hann honum verkfallið og láta græða hann til fulls.

20 Ef maður lýstur þræl sinn eða ambátt með staf, svo að hann deyr undir hendi hans, þá skal hann refsingu sæta.

21 En sé hann með lífi einn dag eða tvo, þá skal hann þó eigi refsingu sæta, því að þrællinn er eign hans verði keypt.

22 Ef menn fljúgast á og stjaka við þungaðri konu, svo að henni leysist höfn, en verður ekki annað mein af, þá haldi hann bótum uppi, slíkum sem bóndi konunnar kveður á hann, og greiði eftir mati gjörðarmanna.

23 En ef skaði hlýst af, þá skalt þú láta líf fyrir líf,

24 auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, hönd fyrir hönd, fót fyrir fót,

25 bruna fyrir bruna, sár fyrir sár, skeinu fyrir skeinu.

26 Ef maður slær þræl sinn eða ambátt á auga og skemmir það, þá skal hann gefa honum

frelsi sitt fyrir augað,

27 og ef hann lýstur tönn úr þræli sínum eða ambátt, þá gefi hann honum frelsi fyrir tönn sína.

28 Ef uxi stangar mann eða konu til bana, þá skal grýta uxann og ekki neyta kjötsins, og er eigandi uxans þá sýkn saka.

29 En hafi uxinn verið mannýgur áður og eigandinn verið látinn vita það, og geymir hann ekki uxans að heldur, svo að hann verður manni eða konu að bana, þá skal grýta uxann, en eigandi skal og líflátinn verða.

30 En gjörist honum að bæta með fé, þá leysi hann líf sitt með svo miklum bótum sem honum verður gjört að greiða.

31 Hvort sem uxinn stangar son eða dóttur, skal með hann fara eftir þessu lagaákvæði.

32 Ef uxinn stangar þræl manns eða ambátt, þá skal eigandi gjalda húsbónda þeirra þrjátíu sikla silfurs, og skal grýta uxann.

33 Ef maður opnar brunn eða grefur brunn og byrgir eigi aftur, og uxi eða asni fellur í hann,

34 þá skal eigandi brunnsins bæta. Hann skal greiða eigandanum fé fyrir, en hafa sjálfur hið dauða.

35 Ef uxi manns stangar uxa annars manns til bana, þá skulu þeir selja þann uxann, sem lifir, og skipta verði hans, og einnig skulu þeir skipta dauða uxanum.

36 En ef það var kunnugt, að uxinn var mannýgur áður, og eigandi gætti hans ekki að heldur, þá bæti hann uxa fyrir uxa, en hafi sjálfur hinn dauða.

KAFLA 22

Ef maður stelur nauti eða sauð, og slátrar eða selur, þá gjaldi hann aftur fimm uxa fyrir einn uxa og fjóra sauði fyrir einn sauð.

2 Ef þjófur er staðinn að innbroti og lostinn til bana, þá er vegandinn eigi blóðsekur.

3 En ef sól er á loft komin, þá er hann blóðsekur. Þjófurinn skal greiða fullar bætur, en eigi hann ekkert til, skal selja hann í bætur fyrir stuldinn.

4 Ef hið stolna finnst lifandi hjá honum, hvort heldur það er uxi, asni eða sauður, þá skal hann gjalda tvöfalt aftur.

5 Ef maður beitir akur eða víngarð og lætur fénað sinn ganga lausan og hann gengur í akri annars manns, þá skal hann bæta með því, sem best er á akri hans eða í víngarði hans.

6 Ef eldur kviknar og kemst í þyrna og brennur kerfaskrúf, kornstangir eða akur, þá bæti sá fullum bótum, er eldinn kveikti.

7 Nú selur maður öðrum manni silfur eða nokkra gripi til varðveislu og því er stolið úr húsi hans, og finnist þjófurinn, þá skal hann gjalda tvöfalt aftur.

8 En finnist þjófurinn ekki, þá skal leiða húseigandann fram fyrir Guð, og synji hann fyrir með eiði að hann hafi lagt hendur á eign náunga síns.

9 Fari einhver óráðvandlega með uxa, asna, sauð, klæðnað eða hvað annað, er tapast hefir og einhver segir um: "Það er þetta," þá skal mál þeirra beggja koma fyrir Guð, og sá sem Guð dæmir sekan skal gjalda náunga sínum tvöfalt.

10 Ef maður selur öðrum manni asna eða naut eða sauð eða nokkra aðra skepnu til varðveislu, og hún deyr eða lestist eða er tekin svo að enginn sér,

11 þá skal til koma eiður við Drottinn þeirra í millum, að hann lagði ekki hönd á eign náunga síns, og skal eigandi þann eið gildan taka, en hinn bæti engu.

12 En hafi því verið stolið frá honum, þá gjaldi hann bætur eigandanum.

13 Ef það er dýrrifið, þá skal hann koma með það til sannindamerkis. Það sem dýrrifið er
skal hann ekki bæta.
14 Ef maður hefir fengið einhvern grip léðan hjá öðrum manni og hann lestist eða deyr, sé
eigandi ekki viðstaddur, þá bæti hinn fullum bótum,
15 en sé eigandi við, bæti hann engu. Ef það var leigugripur, þá eru bæturnar fólgnar í
leigunni.
16 Ef maður glepur mey, sem ekki er föstnuð manni, og leggst með henni, þá skal hann
hana mundi kaupa sér að eiginkonu.
17 En ef faðir hennar vill eigi gifta honum hana, þá skal hann greiða svo mikið silfur sem
meyjarmundi svarar.
18 Eigi skalt þú láta galdrakonu lífi halda.
19 Hver sem hefir samlag við fénað skal líflátinn verða.
20 Hver sem færir fórnir nokkrum guði, öðrum en Drottni einum, skal bannfærður verða.
21 Útlendum manni skalt þú eigi sýna ójöfnuð né veita honum ágang, því að þér voruð
sjálfir útlendingar í Egyptalandi.
22 Þér skuluð ekki leggjast á ekkjur eða munaðarleysingja.
23 Ef þú leggst á þau, og þau hrópa til mín, mun ég vissulega heyra neyðarkvein þeirra.
24 Þá skal reiði mín upptendrast, og ég skal drepa yður með sverði, svo að konur yðar
verði ekkjur og börn yðar föðurlaus.
25 Ef þú lánar peninga fólki mínu, hinum fátæka, sem hjá þér er, þá skalt þú ekki vera við
hann eins og okrari. Þér skuluð ekki taka leigu af honum.
26 Ef þú tekur yfirhöfn náunga þíns að veði, þá skila þú honum henni aftur áður sól sest,
27 því að hún er hið eina, sem hann hefir til að hylja sig með, hún skýlir líkama hans. Hvað
á hann annars að hafa yfir sér, er hann leggst til hvíldar? Þegar hann hrópar til mín, skal
ég heyra, því að ég er miskunnsamur.
28 Þú skalt ekki lastmæla Guði og ekki bölva höfðingja þíns fólks.
29 Lát eigi undan dragast að færa fórn af korngnótt þinni og aldinsafa. Frumgetning sona
þinna skalt þú mér gefa.
30 Hið sama skalt þú gjöra af nautum þínum og sauðum. Sjö daga skal frumburðurinn vera
hjá móður sinni, en hinn áttunda dag skalt þú færa mér hann.
31 Helgir menn skuluð þér vera fyrir mér. Það kjöt, sem rifið er af dýrum úti á víðavangi,
skuluð þér eigi eta, heldur kasta því fyrir hunda.

KAFLA 23

Þú skalt ekki fara með lygikvittu. Þú skalt ekki leggja lið þeim, er með rangt mál fer, til að
gjörast ljúgvottur.
2 Þú skalt ekki fylgja fjöldanum til illra verka. Ef þú átt svör að veita í sök nokkurri, þá skalt
þú ekki á eitt leggjast með margnum til þess að halla réttu máli.
3 Ekki skalt þú vera hliðdrægur manni í máli hans, þótt fátækur sé.
4 Ef þú finnur uxa óvinar þíns eða asna hans, sem villst hefir, þá fær þú honum hann aftur.
5 Sjáir þú asna fjandmanns þíns liggja uppgefinn undir byrði sinni, þá skalt þú hverfa frá
því að láta hann einan. Vissulega skalt þú hjálpa honum til að spretta af asnanum.
6 Þú skalt ekki halla rétti fátæks manns, sem hjá þér er, í máli hans.
7 Forðastu lygimál og ver eigi valdur að dauða saklauss manns og réttláts, því að eigi mun

ég réttlæta þann, sem með rangt mál fer.

8 Eigi skalt þú mútu þiggja, því að mútan gjörir skyggna menn blinda og umhverfir máli hinna réttlátu.

9 Eigi skalt þú veita útlendum manni ágang. Þér vitið sjálfir, hvernig útlendum manni er innanbrjósts, því að þér voruð útlendingar í Egyptalandi.

10 Sex ár skalt þú sá jörð þína og safna gróða hennar,

11 en sjöunda árið skalt þú láta hana liggja ónotaða og hvílast, svo að hinir fátæku meðal fólks þíns megi eta. Það sem þeir leifa, mega villidýrin eta. Eins skalt þú fara með víngarð þinn og olíutré þín.

12 Sex daga skalt þú verk þitt vinna, en sjöunda daginn skalt þú halda heilagt, svo að uxi þinn og asni geti hvílt sig, og sonur ambáttar þinnar og útlendingurinn megi endurnærast.

13 Allt sem ég hefi sagt yður, skuluð þér halda. Nafn annarra guða megið þér ekki nefna. Eigi skal það heyrast af þínum munni.

14 Þrisvar á ári skalt þú mér hátíð halda.

15 Þú skalt halda hátíð hinna ósýrðu brauða. Sjö daga skalt þú eta ósýrt brauð, eins og ég hefi boðið þér, á ákveðnum tíma í abíb-mánuði, því að í þeim mánuði fórst þú út af Egyptalandi. Enginn skal koma tómhentur fyrir mitt auglit.

16 Þú skalt halda hátíð frumskerunnar, frumgróðans af vinnu þinni, af því sem þú sáðir í akurinn. Þú skalt halda uppskeruhátíðina við árslokin, er þú alhirðir afla þinn af akrinum.

17 Þrem sinnum á ári skal allt þitt karlkyn birtast frammi fyrir herra Drottni.

18 Eigi skalt þú fram bera blóð fórnar minnar með sýrðu brauði, og feitin af hátíðafórn minni skal ekki liggja til morguns.

19 Hið fyrsta, frumgróða jarðar þinnar, skalt þú færa til húss Drottins Guðs þíns. Þú skalt ekki sjóða kið í mjólk móður sinnar.

20 Sjá, ég sendi engil á undan þér til að varðveita þig á ferðinni og leiða þig til þess staðar, sem ég hefi fyrirbúið.

21 Haf gát á þér fyrir honum og hlýð hans röddu, móðga þú hann ekki, því að hann mun ekki fyrirgefa misgjörðir yðar, því að mitt nafn er í honum.

22 En ef þú hlýðir röddu hans rækilega og gjörir allt, sem ég segi, þá skal ég vera óvinur óvina þinna og mótstöðu veita þínum mótstöðumönnum.

23 Engill minn skal ganga á undan þér og leiða þig til Amoríta, Hetíta, Peresíta, Kanaaníta, Hevíta og Jebúsíta, og ég skal afmá þá.

24 Þú skalt ekki tilbiðja þeirra guði og ekki dýrka þá og ekki fara að háttum þeirra, heldur skalt þú gjöreyða þeim og með öllu sundur brjóta merkissteina þeirra.

25 Þér skuluð dýrka Drottin, Guð yðar, og hann mun blessa brauð þitt og vatn, og ég skal bægja sóttum burt frá þér.

26 Engin vanbyrja og engin óbyrja skal finnast í landi þínu. Ég skal fylla tal daga þinna.

27 Ógn mína mun ég senda á undan þér og gjöra felmtsfullar allar þær þjóðir, sem þú kemur til, og alla óvini þína mun ég flýja láta fyrir þér.

28 Ég skal senda skelfingu á undan þér, og hún skal í burt stökkva Hevítum, Kanaanítum og Hetítum úr augsýn þinni.

29 Þó vil ég ekki stökkva þeim burt úr augsýn þinni á einu ári, svo að landið fari ekki í auðn og villidýrunum fjölgi ekki þér til meins.

30 Smám saman vil ég stökkva þeim burt úr augsýn þinni, uns þér fjölgar og þú eignast landið.

31 Og ég vil setja landamerki þín frá Rauðahafinu til Filistahafs, og frá eyðimörkinni til

Fljótsins. Ég mun gefa íbúa landsins á vald yðar, og þú skalt stökkva þeim burt undan þér.
32 Þú skalt eigi gjöra sáttmála við þá eða þeirra guði.
33 Þeir skulu ekki búa í landi þínu, svo að þeir komi þér ekki til þess að syndga gegn mér, því ef þú dýrkar þeirra guði, mun það verða þér að tálsnöru."

KAFLA 24

Guð sagði við Móse: "Stíg upp til Drottins, þú og Aron, Nadab og Abíhú og sjötíu af öldungum Ísraels, og skuluð þér falla fram álengdar.
2 Móse einn skal koma í nálægð Drottins, en hinir skulu ekki nærri koma, og fólkið skal ekki heldur stíga upp með honum."
3 Og Móse kom og sagði fólkinu öll orð Drottins og öll lagaákvæðin. Svaraði þá fólkið einum munni og sagði: "Vér skulum gjöra allt það, sem Drottinn hefir boðið."
4 Og Móse skrifaði öll orð Drottins. En næsta morgun reis hann árla og reisti altari undir fjallinu og tólf merkissteina eftir tólf kynkvíslum Ísraels.
5 Síðan útnefndi hann unga menn af Ísraelsmönnum, og þeir færðu Drottni brennifórnir og slátruðu uxum til þakkarfórna.
6 Og Móse tók helming blóðsins og hellti því í fórnarskálarnar, en hinum helming blóðsins stökkti hann á altarið.
7 Því næst tók hann sáttmálsbókina og las upp fyrir lýðnum, en þeir sögðu: "Vér viljum gjöra allt það, sem Drottinn hefir boðið, og hlýðnast því."
8 Þá tók Móse blóðið, stökkti því á fólkið og sagði: "Þetta er blóð þess sáttmála, sem Drottinn hefir gjört við yður og byggður er á öllum þessum orðum."
9 Þá stigu þeir upp Móse og Aron, Nadab og Abíhú og sjötíu af öldungum Ísraels.
10 Og þeir sáu Ísraels Guð, og var undir fótum hans sem pallur væri, gjörður af safírhellum, og skær sem himinninn sjálfur.
11 En hann útrétti eigi hönd sína gegn höfðingjum Ísraelsmanna. Og þeir sáu Guð og átu og drukku.
12 Drottinn sagði við Móse: "Stíg upp á fjallið til mín og dvel þar, og skal ég fá þér steintöflur og lögmálið og boðorðin, er ég hefi skrifað, til þess að þú kennir þeim."
13 Þá lagði Móse af stað og Jósúa, þjónn hans, og Móse sté upp á Guðs fjall.
14 En við öldungana sagði hann: "Verið hér kyrrir, þar til er vér komum aftur til yðar, og sjá, Aron og Húr eru hjá yður. Hver sem mál hefir að kæra, snúi sér til þeirra."
15 Móse sté þá upp á fjallið, en skýið huldi fjallið.
16 Og dýrð Drottins hvíldi yfir Sínaífjalli, og skýið huldi það í sex daga, en á sjöunda degi kallaði hann á Móse mitt út úr skýinu.
17 Og dýrð Drottins var á að líta fyrir Ísraelsmenn sem eyðandi eldur á fjallstindinum.
18 En Móse gekk mitt inn í skýið og sté upp á fjallið, og var Móse á fjallinu í fjörutíu daga og fjörutíu nætur.

KAFLA 25

Drottinn talaði við Móse og sagði:
2 "Seg Ísraelsmönnum að þeir færi mér gjafir. Af hverjum þeim manni skuluð þér gjöf taka mér til handa, sem gefur hana af fúsum huga.

3 Og þessar eru gjafir þær, sem þér skuluð af þeim taka: gull, silfur og eir;
4 blár purpuri, rauður purpuri, skarlat, baðmull og geitahár;
5 rauðlituð hrútskinn, höfrungaskinn og akasíuviður;
6 olía til ljósastikunnar, kryddjurtir til ilmsmyrsla og ilmreykelsis;
7 sjóamsteinar og steinar til legginga á hökulinn og brjóstskjöldinn.
8 Og þeir skulu gjöra mér helgidóm, að ég búi mitt á meðal þeirra.
9 Þér skuluð gjöra hann í öllum greinum eftir þeirri fyrirmynd af tjaldbúðinni og eftir þeirri fyrirmynd af öllum áhöldum hennar, sem ég mun sýna þér.
10 Þeir skulu gjöra örk af akasíuviði. Hún skal vera hálf þriðja alin á lengd, hálf önnur alin á breidd og hálf önnur alin á hæð.
11 Hana skaltu leggja skíru gulli, innan og utan skaltu gullleggja hana, og umhverfis á henni skaltu gjöra brún af gulli.
12 Þú skalt steypa til arkarinnar fjóra hringa af gulli og festa þá við fjóra fætur hennar, sína tvo hringana hvorumegin.
13 Þú skalt gjöra stengur af akasíuviði og gullleggja þær.
14 Síðan skalt þú smeygja stöngunum í hringana á hliðum arkarinnar, svo að bera megi örkina á þeim.
15 Skulu stengurnar vera kyrrar í hringum arkarinnar, eigi má taka þær þaðan.
16 Og þú skalt leggja niður í örkina sáttmálið, er ég mun fá þér í hendur.
17 Þú skalt og gjöra lok af skíru gulli. Skal það vera hálf þriðja alin á lengd og hálf önnur alin á breidd.
18 Og þú skalt gjöra tvo kerúba af gulli, af drifnu smíði skalt þú gjöra þá á hvorum tveggja loksendanum.
19 Og lát annan kerúbinn vera á öðrum endanum, en hinn á hinum endanum. Þú skalt gjöra kerúbana áfasta við lokið á báðum endum þess.
20 En kerúbarnir skulu breiða út vængina uppi yfir, svo að þeir hylji lokið með vængjum sínum, og andlit þeirra snúa hvort í mót öðru; að lokinu skulu andlit kerúbanna snúa.
21 Þú skalt setja lokið ofan yfir örkina, og niður í örkina skalt þú leggja sáttmálið, sem ég mun fá þér.
22 Og þar vil ég eiga samfundi við þig og birta þér ofan af arkarlokinu millum beggja kerúbanna, sem standa á sáttmálsörkinni, allt það, er ég býð þér að flytja Ísraelsmönnum.
23 Þú skalt og gjöra borð af akasíuviði, tvær álnir á lengd, alin á breidd og hálfa aðra alin á hæð.
24 Þú skalt leggja það skíru gulli og gjöra umhverfis á því brún af gulli.
25 Umhverfis það skalt þú gjöra lista þverhandar breiðan og búa til brún af gulli umhverfis á listanum.
26 Þá skalt þú gjöra til borðsins fjóra hringa af gulli og setja hringana í fjögur hornin, sem eru á fjórum fótum borðsins.
27 Skulu hringarnir vera fast upp við listann, svo að í þá verði smeygt stöngum til þess að bera borðið.
28 Stengurnar skalt þú gjöra af akasíuviði og gullleggja þær. Á þeim skal borðið bera.
29 Og þú skalt gjöra föt þau, sem borðinu tilheyra, skálar og bolla, og ker þau, sem til dreypifórnar eru höfð. Af skíru gulli skalt þú gjöra þau.
30 En á borðið skalt þú ætíð leggja skoðunarbrauð frammi fyrir mér.
31 Enn fremur skalt þú ljósastiku gjöra af skíru gulli. Með drifnu smíði skal ljósastikan gjör,

stétt hennar og leggur. Blómbikarar hennar, knappar hennar og blóm, skulu vera samfastir henni.

32 Og sex álmur skulu liggja út frá hliðum hennar, þrjár álmur ljósastikunnar út frá annarri hlið hennar og þrjár álmur ljósastikunnar út frá hinni hlið hennar.

33 Þrír bikarar, í lögun sem möndlublóm, skulu vera á fyrstu álmunni, knappur og blóm. Þrír bikarar, í lögun sem möndlublóm, skulu vera á næstu álmunni, knappur og blóm. Svo skal vera á öllum sex álmunum, sem út ganga frá ljósastikunni.

34 Og á sjálfri ljósastikunni skulu vera fjórir bikarar í lögun sem möndlublóm, knappar hennar og blóm:

35 einn knappur undir tveim neðstu álmunum, samfastur ljósastikunni, og annar knappur undir tveim næstu álmunum, samfastur ljósastikunni, og enn knappur undir tveim efstu álmunum, samfastur ljósastikunni, svo undir sex álmunum, er út ganga frá ljósastikunni.

36 Knapparnir og álmurnar skulu vera samfastar henni. Allt skal það gjört með drifnu smíði af skíru gulli.

37 Þú skalt gjöra lampa hennar sjö og skalt svo upp setja lampana, að þeir beri birtu yfir svæðið fyrir framan hana.

38 Ljósasöx og skarpönnur, sem ljósastikunni fylgja, skulu vera af skíru gulli.

39 Af einni talentu skíragulls skal hana gjöra með öllum þessum áhöldum.

40 Og sjá svo til, að þú gjörir þessa hluti eftir þeirri fyrirmynd, sem þér var sýnd á fjallinu.

KAFLA 26

Tjaldbúðina skalt þú gjöra af tíu dúkum úr tvinnaðri baðmull, bláum purpura, rauðum purpura og skarlati. Skalt þú búa til kerúba á þeim með listvefnaði.

2 Hver dúkur skal vera tuttugu og átta álna langur og fjögra álna breiður; allir skulu dúkarnir vera jafnir að máli.

3 Fimm dúkarnir skulu tengjast saman hver við annan, og eins skal tengja saman hina fimm dúkana sín í milli.

4 Og þú skalt búa til lykkjur af bláum purpura á jaðri ysta dúksins í samfellunni, og eins skalt þú gjöra á jaðri ysta dúksins í hinni samfellunni.

5 Skalt þú búa til fimmtíu lykkjur á öðrum dúknum, og eins skalt þú gjöra fimmtíu lykkjur á jaðri þess dúksins, sem er í hinni samfellunni, svo að lykkjurnar standist á hver við aðra.

6 Og þú skalt gjöra fimmtíu króka af gulli og tengja saman dúkana hvern við annan með krókunum, svo að tjaldbúðin verði ein heild.

7 Þú skalt og gjöra dúka af geitahári til að tjalda með yfir búðina, ellefu að tölu.

8 Hver dúkur skal vera þrjátíu álna langur og fjögra álna breiður; allir ellefu dúkarnir skulu vera jafnir að máli.

9 Og þú skalt tengja saman fimm dúka sér og sex dúka sér, en sjötta dúkinn skalt þú brjóta upp á sig á framanverðu tjaldinu.

10 Og þú skalt búa til fimmtíu lykkjur á jaðri ysta dúksins í annarri samfellunni og eins fimmtíu lykkjur á dúkjaðri hinnar samfellunnar.

11 Og þú skalt gjöra fimmtíu eirkróka og krækja krókunum í lykkjurnar, og tengja svo saman tjaldið, að ein heild verði.

12 En afgangurinn, sem yfir hefir af tjalddúkunum, hálfi dúkurinn, sem er umfram, skal hanga niður af tjaldbúðinni baka til.

13 En sú eina alin beggja vegna, sem yfir hefir af tjalddúkunum á lengdina, skal hanga

niður af hliðum tjaldbúðarinnar báðumegin til þess að byrgja hana.

14 Þú skalt enn gjöra þak yfir tjaldið af rauðlituðum hrútskinnum og enn eitt þak þar utan yfir af höfrungaskinnum.

15 Og þú skalt gjöra þiljuborðin í tjaldbúðina af akasíuviði, og standi þau upp og ofan.

16 Hvert borð skal vera tíu álnir á lengd og hálf önnur alin á breidd.

17 Á hverju borði skulu vera tveir tappar, báðir sameinaðir. Svo skalt þú gjöra á öllum borðum tjaldbúðarinnar.

18 Og þannig skalt þú gjöra borðin í tjaldbúðina: Tuttugu borð í suðurhliðina,

19 og skalt þú búa til fjörutíu undirstöður af silfri undir tuttugu borðin, tvær undirstöður undir hvert borð, sína fyrir hvorn tappa.

20 Og eins í hina hlið tjaldbúðarinnar, norðurhliðina: tuttugu borð

21 og fjörutíu undirstöður af silfri, tvær undirstöður undir hvert borð.

22 Í afturgafl búðarinnar, gegnt vestri, skalt þú gjöra sex borð.

23 Og tvö borð skalt þú gjöra í búðarhornin á afturgaflinum.

24 Og þau skulu vera tvöföld að neðan og sömuleiðis halda fullu máli upp úr allt til hins fyrsta hrings. Þannig skal þeim háttað vera hvorum tveggja, á báðum hornum skulu þau vera.

25 Borðin skulu vera átta og með undirstöðum af silfri, sextán undirstöðum, tveim undirstöðum undir hverju borði.

26 Því næst skalt þú gjöra slár af akasíuviði, fimm á borðin í annarri hlið búðarinnar

27 og fimm slár á borðin í hinni hlið búðarinnar og fimm slár á borðin í afturgafli búðarinnar, gegnt vestri.

28 Miðsláin skal vera á miðjum borðunum og liggja alla leið, frá einum enda til annars.

29 Og borðin skalt þú gullleggja, en hringana á þeim, sem slárnar ganga í, skalt þú gjöra af gulli. Þú skalt og gullleggja slárnar.

30 Og þú skalt reisa tjaldbúðina eins og hún á að vera og þér var sýnt á fjallinu.

31 Þú skalt og gjöra fortjald af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull. Skal það til búið með listvefnaði og kerúbar á.

32 Og þú skalt festa það á fjóra stólpa af akasíuviði, gulli lagða, með nöglum í af gulli, á fjórum undirstöðum af silfri.

33 En þú skalt hengja fortjaldið undir krókana og flytja sáttmálsörkina þangað, inn fyrir fortjaldið, og skal fortjaldið skilja milli hins heilaga og hins allrahelgasta hjá yður.

34 Þú skalt setja lokið yfir sáttmálsörkina í hinu allrahelgasta.

35 En borðið skalt þú setja fyrir utan fortjaldið og ljósastikuna gagnvart borðinu við suðurhliðvegg búðarinnar, en lát borðið vera við norðurhliðvegginn.

36 Þú skalt og gjöra dúkbreiðu fyrir dyr tjaldsins af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull, og glitofna.

37 Og fyrir dúkbreiðuna skalt þú gjöra stólpa af akasíuviði og gullleggja þá. Naglarnir í þeim skulu vera af gulli, og þú skalt steypa fimm undirstöður af eiri undir þá.

KAFLA 27

Þú skalt gjöra altarið af akasíuviði, fimm álna langt og fimm álna breitt - ferhyrnt skal altarið vera - og þriggja álna hátt.

2 Og þú skalt gjöra hornin á því upp af fjórum hyrningum þess, - þau horn skulu vera áföst

við það -, og þú skalt eirleggja það.

3 Þú skalt gjöra ker undir öskuna, eldspaða þá, fórnarskálir, soðkróka og eldpönnur, sem altarinu fylgja. Öll áhöld þess skalt þú gjöra af eiri.

4 Þú skalt gjöra um altarið eirgrind, eins og riðið net, og setja fjóra eirhringa á netið, á fjögur horn altarisins.

5 Grindina skalt þú festa fyrir neðan umgjörð altarisins undir niðri, svo að netið taki upp á mitt altarið.

6 Og þú skalt gjöra stengur til altarisins, stengur af akasíuviði, og eirleggja þær.

7 Skal smeygja stöngunum í hringana, og skulu stengurnar vera á báðum hliðum altarisins, þegar það er borið.

8 Þú skalt gjöra altarið af borðum, holt að innan. Þeir skulu gjöra það eins og þér var sýnt uppi á fjallinu.

9 Þannig skalt þú gjöra forgarð tjaldbúðarinnar: Á suðurhliðinni skulu tjöld vera fyrir forgarðinum úr tvinnaðri baðmull, hundrað álna löng á þá hliðina,

10 og tuttugu stólpar með tuttugu undirstöðum af eiri, en naglar stólpanna og hringrandir þeirra skulu vera af silfri.

11 Sömuleiðis skulu að norðanverðu langsetis vera hundrað álna löng tjöld og tuttugu stólpar með tuttugu undirstöðum af eiri, en naglar í stólpunum og hringrandir á þeim skulu vera af silfri.

12 En á þverhlið forgarðsins að vestanverðu skulu vera fimmtíu álna löng tjöld og tíu stólpar með tíu undirstöðum.

13 Þverhlið forgarðsins að austanverðu, mót uppkomu sólar, skal vera fimmtíu álnir,

14 og skulu vera fimmtán álna tjöld annars vegar með þremur stólpum og þremur undirstöðum,

15 og hins vegar sömuleiðis fimmtán álna tjöld með þremur stólpum og þremur undirstöðum.

16 Fyrir hliði forgarðsins skal vera tuttugu álna dúkbreiða af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull, glitofin, með fjórum stólpum og fjórum undirstöðum.

17 Allir stólpar umhverfis forgarðinn skulu vera með hringröndum af silfri og silfurnöglum og undirstöðurnar af eiri.

18 Lengd forgarðsins skal vera hundrað álnir og breiddin fimmtíu álnir og hæðin fimm álnir, úr tvinnaðri baðmull og undirstöðurnar af eiri.

19 Öll áhöld tjaldbúðarinnar, til hverrar þjónustugjörðar í henni sem vera skal, svo og allir hælar, sem henni tilheyra, og allir hælar, sem forgarðinum tilheyra, skulu vera af eiri.

20 Þú skalt bjóða Ísraelsmönnum að færa þér tæra olíu af steyttum olífuberjum til ljósastikunnar, svo að lampar verði ávallt settir upp.

21 Í samfundatjaldinu fyrir utan fortjaldið, sem er fyrir framan sáttmálið, skal Aron og synir hans tilreiða þá frammi fyrir Drottni, frá kveldi til morguns. Er það ævinleg skyldugreiðsla, er á Ísraelsmönnum hvílir frá kyni til kyns.

KAFLA 28

Þú skalt taka Aron bróður þinn og sonu hans með honum til þín úr sveit Ísraelsmanna, að hann þjóni mér í prestsembætti, þá Aron, Nadab og Abíhú, Eleasar og Ítamar, sonu Arons.

2 Þú skalt gjöra Aroni bróður þínum helg klæði til vegs og prýði.

3 Og þú skalt tala við alla hugvitsmenn, sem ég hefi fyllt hugvitsanda, og skulu þeir gjöra
Aroni klæði, svo að hann verði vígður til að þjóna mér í prestsembætti.
4 Þessi eru klæðin, sem þeir skulu gjöra: Brjóstskjöldur, hökull, möttull, tiglofinn kyrtill,
vefjarhöttur og belti. Þeir skulu gjöra Aroni bróður þínum og sonum hans helg klæði, að
hann þjóni mér í prestsembætti,
5 og skulu þeir til þess taka gull, bláan purpura, rauðan purpura, skarlat og baðmull.
6 Þeir skulu gjöra hökulinn af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri
baðmull með forkunnarlegu hagvirki.
7 Á honum skulu vera tveir axlarhlýrar, festir við báða enda hans, svo að hann verði festur
saman.
8 Og hökullindinn, sem á honum er til að gyrða hann að sér, skal vera með sömu gerð og
áfastur honum: af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull.
9 Því næst skalt þú taka tvo sjóamsteina og grafa á þá nöfn Ísraels sona:
10 Sex af nöfnum þeirra á annan steininn og nöfn hinna sex, er eftir verða, á hinn steininn,
eftir aldri þeirra.
11 Þú skalt grafa nöfn Ísraels sona á báða steinana með steinskurði, innsiglisgrefti, og
greypa þá inn í umgjarðir af gulli.
12 Og þú skalt festa báða steinana á axlarhlýra hökulsins, að þeir séu minnissteinar
Ísraelsmönnum, og skal Aron bera nöfn þeirra frammi fyrir Drottni á báðum öxlum sér, til
minningar.
13 Og þú skalt gjöra umgjarðir af gulli
14 og tvær festar af skíru gulli. Þú skalt gjöra þær snúnar sem fléttur, og þú skalt festa
þessar fléttuðu festar við umgjarðirnar.
15 Þú skalt og búa til dómskjöld, gjörðan með listasmíði. Skalt þú búa hann til með sömu
gerð og hökulinn; af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull
skalt þú gjöra hann.
16 Hann skal vera ferhyrndur og tvöfaldur, spannarlangur og spannarbreiður.
17 Þú skalt alsetja hann steinum í fjórum röðum: eina röð af karneól, tópas og smaragði, er
það fyrsta röðin;
18 önnur röðin: karbunkull, safír og jaspis;
19 þriðja röðin: hýasint, agat og ametýst;
20 og fjórða röðin: krýsolít, sjóam og ónýx. Þeir skulu greyptir vera í gull, hver á sínum
stað.
21 Steinarnir skulu vera tólf, eftir nöfnum Ísraels sona, og vera með nöfnum þeirra. Þeir
skulu vera grafnir með innsiglisgrefti, og skal sitt nafn vera á hverjum þeirra, eftir þeim tólf
kynkvíslum.
22 Þú skalt gjöra festar til brjóstskjaldarins, snúnar eins og fléttur, af skíru gulli.
23 Þú skalt og gjöra til brjóstskjaldarins tvo hringa af gulli og festa þessa tvo hringa á tvö
horn brjóstskjaldarins.
24 Síðan skalt þú festa báðar gullflétturnar í þessa tvo hringa á hornum brjóstskjaldarins.
25 En tvo enda beggja snúnu festanna skalt þú festa við umgjarðirnar tvær og festa þær
við axlarhlýra hökulsins, á hann framanverðan.
26 Þá skalt þú enn gjöra tvo hringa af gulli og festa þá í tvö horn brjóstskjaldarins,
innanvert í þá brúnina, sem að höklinum veit.
27 Og enn skalt þú gjöra tvo hringa af gulli og festa þá á báða axlarhlýra hökulsins, neðan
til á hann framanverðan, þar sem hann er tengdur saman, fyrir ofan hökullindann.

28 Nú skal knýta brjóstskjöldinn með hringum hans við hökulhringana með snúru af bláum purpura, svo að hann liggi fyrir ofan hökullindann, og mun þá eigi brjóstskjöldurinn losna við hökulinn.

29 Aron skal bera nöfn Ísraels sona í dómskildinum á brjósti sér, þegar hann gengur inn í helgidóminn, til stöðugrar minningar frammi fyrir Drottni.

30 Og þú skalt leggja inn í dómskjöldinn úrím og túmmím, svo að það sé á brjósti Arons, þegar hann gengur inn fyrir Drottin, og Aron skal ávallt bera dóm Ísraelsmanna á brjósti sér frammi fyrir Drottni.

31 Hökulmöttulinn skalt þú allan gjöra af bláum purpura.

32 Á honum skal vera hálsmál faldað með ofnum borða, eins og á brynju, svo að ekki rifni út úr.

33 Á faldi hans skalt þú búa til granatepli af bláum purpura, rauðum purpura og skarlati, á faldi hans allt í kring, og bjöllur af gulli í milli eplanna allt í kring,

34 svo að fyrst komi gullbjalla og granatepli, og þá aftur gullbjalla og granatepli, allt í kring á möttulfaldinum.

35 Í honum skal Aron vera, þegar hann embættar, svo að heyra megi til hans, þegar hann gengur inn í helgidóminn fram fyrir Drottin og þá er hann gengur út, svo að hann deyi ekki.

36 Þú skalt gjöra spöng af skíru gulli og grafa á hana með innsiglisgrefti: ‚Helgaður Drottni.'

37 Og þú skalt festa hana á snúru af bláum purpura, og skal hún vera á vefjarhettinum. Framan á vefjarhettinum skal hún vera.

38 Og hún skal vera á enni Arons, svo að Aron taki á sig galla þá, er verða kunna á hinum helgu fórnum, er Ísraelsmenn fram bera, hverjar svo sem helgigjafir þeirra eru. Hún skal ætíð vera á enni hans til þess að gjöra þær velþóknanlegar fyrir Drottni.

39 Þú skalt tiglvefa kyrtilinn af baðmull og gjöra vefjarhött af baðmull og búa til glitofið belti.

40 Þú skalt og gjöra kyrtla handa sonum Arons og búa þeim til belti. Einnig skalt þú gjöra þeim höfuðdúka til vegs og prýði.

41 Þú skalt færa Aron bróður þinn og sonu hans með honum í það, og þú skalt smyrja þá og fylla hendur þeirra og helga þá til að þjóna mér í prestsembætti.

42 Þú skalt og gjöra þeim línbrækur til að hylja með blygðun þeirra. Þær skulu ná frá mjöðmum niður á læri.

43 Í þeim skal Aron og synir hans vera, er þeir ganga inn í samfundatjaldið eða nálgast altarið til að embætta í helgidóminum, að þeir eigi baki sér sekt og deyi. Þetta skal vera ævinlegt lögmál fyrir hann og niðja hans eftir hann.

KAFLA 29

Þannig skalt þú að fara, er þú vígir þá til þess að þjóna mér í prestsembætti: Tak eitt ungneyti og tvo hrúta gallalausa,

2 ósýrt brauð og ósýrðar kökur olíublandaðar og ósýrð flatbrauð olíusmurð. Skalt þú gjöra þau af fínu hveitimjöli.

3 Því næst skalt þú láta þau í eina körfu og koma með þau í körfunni, ásamt uxanum og báðum hrútunum.

4 Þú skalt koma með Aron og sonu hans að dyrum samfundatjaldsins og lauga þá í vatni.

5 Síðan skalt þú taka klæðin og skrýða Aron kyrtlinum, hökulmöttlinum, höklinum og brjóstskildinum, og gyrða hann hökullindanum.

6 Þá skalt þú setja vefjarhöttinn á höfuð honum og festa hið heilaga ennishlað á
vefjarhöttinn.
7 Þá skalt þú taka smurningarolíuna og hella henni yfir höfuð honum og smyrja hann.
8 Síðan skalt þú leiða fram sonu hans og færa þá í kyrtla,
9 gyrða þá beltum, bæði Aron og sonu hans, og binda á þá höfuðdúka, að þeir hafi
prestdóm eftir ævarandi lögmáli, og þú skalt fylla hönd Arons og hönd sona hans.
10 Síðan skalt þú leiða uxann fram fyrir samfundatjaldið, og skulu þeir Aron og synir hans
leggja hendur sínar á höfuð uxanum.
11 En þú skalt slátra uxanum frammi fyrir Drottni, fyrir dyrum samfundatjaldsins.
12 Síðan skalt þú taka nokkuð af blóði uxans og ríða því á altarishornin með fingri þínum,
en öllu hinu blóðinu skalt þú hella niður við altarið.
13 Og þú skalt taka alla netjuna, er hylur iðrin, stærra lifrarblaðið, bæði nýrun og
nýrnamörinn og brenna á altarinu.
14 En kjöt uxans, húðina og gorið skalt þú brenna í eldi fyrir utan herbúðirnar. Það er
syndafórn.
15 Því næst skalt þú taka annan hrútinn, og skulu þeir Aron og synir hans leggja hendur
sínar á höfuð hrútsins.
16 Síðan skalt þú slátra hrútnum, taka blóð hans og stökkva því allt um kring á altarið.
17 En hrútinn skalt þú hluta í sundur, þvo innyfli hans og fætur og leggja það ofan á hin
stykkin og höfuðið.
18 Skalt þú síðan brenna allan hrútinn á altarinu. Það er brennifórn Drottni til handa,
þægilegur ilmur; það er eldfórn Drottni til handa.
19 Þessu næst skalt þú taka hinn hrútinn, og skulu þeir Aron og synir hans leggja hendur
sínar á höfuð hrútsins.
20 En þú skalt slátra hrútnum og taka nokkuð af blóði hans og ríða því á hægri eyrnasnepil
Arons og hægri eyrnasnepil sona hans og á þumalfingur hægri handar þeirra og á stórutá
hægri fótar þeirra og stökkva blóðinu allt um kring á altarið.
21 Þú skalt taka nokkuð af blóði því, sem er á altarinu, og nokkuð af smurningarolíunni og
stökkva því á Aron og klæði hans, og á sonu hans og klæði sona hans ásamt honum, og
verður hann þá helgaður og klæði hans, og synir hans og klæði sona hans ásamt honum.
22 Síðan skalt þú taka feitina af hrútnum: rófuna, netjuna, er hylur iðrin, stærra lifrarblaðið,
bæði nýrun og nýrnamörinn og hægra lærið - því að þetta er vígsluhrútur -,
23 einn brauðhleif, eina olíuköku og eitt flatbrauð úr körfunni með ósýrðu brauðunum, sem
stendur frammi fyrir Drottni.
24 Allt þetta skalt þú leggja í hendur Aroni og í hendur sonum hans og veifa því sem
veififórn frammi fyrir Drottni.
25 Síðan skalt þú taka það af höndum þeirra og brenna það á altarinu ofan á brennifórninni
til þægilegs ilms frammi fyrir Drottni. Það er eldfórn Drottni til handa.
26 Því næst skalt þú taka bringuna af vígsluhrút Arons og veifa henni sem veififórn frammi
fyrir Drottni. Hún skal koma í þinn hlut.
27 Þú skalt helga veififórnarbringuna og lyftifórnarlærið, sem veifað og lyft hefir verið, af
vígsluhrútnum, bæði Arons og sona hans.
28 Og skal Aron og synir hans fá það hjá Ísraelsmönnum eftir ævarandi lögmáli, því að það
er fórnargjöf, og sem fórnargjöf skulu Ísraelsmenn fram bera það af þakkarfórnum sínum,
sem fórnargjöf þeirra til Drottins.
29 Hin helgu klæði Arons skulu synir hans fá eftir hann, svo að þeir verði smurðir í þeim og

hendur þeirra verði fylltar í þeim.

30 Sá af sonum hans, sem prestur verður í hans stað, skal sjö daga skrýðast þeim, er hann gengur inn í samfundatjaldið til að embætta í helgidóminum.

31 Þú skalt taka vígsluhrútinn og sjóða kjöt hans á helgum stað,

32 og skulu þeir Aron og synir hans eta kjöt hrútsins og brauðið, sem er í körfunni, fyrir dyrum samfundatjaldsins.

33 Og þeir skulu eta þetta, sem friðþægt var með, er hendur þeirra voru fylltar og þeir helgaðir. En óvígður maður má eigi neyta þess, því að það er helgað.

34 En verði nokkrar leifar af vígslukjötinu og brauðinu til næsta morguns, þá skalt þú brenna þær leifar í eldi. Það má ekki eta, því að það er helgað.

35 Þú skalt svo gjöra við Aron og sonu hans í alla staði, eins og ég hefi boðið þér. Í sjö daga skalt þú fylla hendur þeirra,

36 og á hverjum degi skalt þú slátra uxa í syndafórn til friðþægingar og syndhreinsa altarið, er þú friðþægir fyrir það, og skalt þú þá smyrja það til þess að helga það.

37 Í sjö daga skalt þú friðþægja fyrir altarið og helga það, og skal þá altarið verða háheilagt. Hver sá, er snertir altarið, skal vera helgaður.

38 Þetta er það, sem þú skalt fórna á altarinu: tvö lömb veturgömul dag hvern stöðuglega.

39 Öðru lambinu skalt þú fórna að morgni dags, en hinu lambinu skalt þú fórna um sólsetur.

40 Með öðru lambinu skal hafa tíunda part úr efu af fínu mjöli, blönduðu við fjórðung úr hín af olíu úr steyttum olífuberjum, og til dreypifórnar fjórðung úr hín af víni.

41 Hinu lambinu skalt þú fórna um sólsetur, og hafa við sömu matfórn og dreypifórn sem um morguninn, til þægilegs ilms, til eldfórnar fyrir Drottin.

42 Skal það vera stöðug brennifórn hjá yður frá kyni til kyns fyrir dyrum samfundatjaldsins í augsýn Drottins. Þar vil ég eiga samfundi við yður til að tala þar við þig,

43 og þar vil ég eiga samfundi við Ísraelsmenn, og það skal helgast af minni dýrð.

44 Ég vil helga samfundatjaldið og altarið; Aron og sonu hans vil ég og helga, að þeir þjóni mér í prestsembætti.

45 Ég vil búa á meðal Ísraelsmanna og vera þeirra Guð.

46 Og þeir skulu viðurkenna, að ég er Drottinn, Guð þeirra, sem leiddi þá út af Egyptalandi, til þess að ég mætti búa meðal þeirra. Ég er Drottinn, Guð þeirra.

KAFLA 30

Þú skalt gjöra altari til að brenna á reykelsi. Það skalt þú búa til af akasíuviði.

2 Það skal vera álnarlangt og álnarbreitt, ferhyrnt, tveggja álna hátt og horn þess áföst við það.

3 Þú skalt leggja það skíru gulli, bæði að ofan og á hliðunum allt í kring, svo og horn þess, og þú skalt gjöra brún af gulli á því allt í kring.

4 Þú skalt gjöra á því tvo hringa af gulli fyrir neðan brúnina báðumegin. Þú skalt gjöra þá á báðum hliðum þess, þeir skulu vera til að smeygja í stöngum til að bera það á.

5 Og þú skalt gjöra stengurnar af akasíuviði og gullleggja þær.

6 Þú skalt setja það fyrir framan fortjaldið, sem er fyrir sáttmálsörkinni, fyrir framan lokið, sem er yfir sáttmálinu, þar sem ég vil eiga samfundi við þig.

7 Og Aron skal brenna ilmreykelsi á því, hann skal brenna því á hverjum morgni, þegar hann tilreiðir lampana.

8 Þegar Aron setur upp lampana um sólsetur, skal hann og brenna reykelsi. Það skal vera
stöðug reykelsisfórn frammi fyrir Drottni hjá yður frá kyni til kyns.
9 Þér skuluð ekki fórna annarlegu reykelsi á því, né heldur brennifórn eða matfórn, og eigi
megið þér dreypa dreypifórn á því.
10 Aron skal friðþægja fyrir horn þess einu sinni á ári. Með blóðinu úr syndafórn
friðþægingarinnar skal hann friðþægja fyrir það einu sinni á ári hjá yður frá kyni til kyns.
Það er háheilagt fyrir Drottni."
11 Drottinn talaði við Móse og sagði:
12 "Þegar þú tekur manntal meðal Ísraelsmanna við liðskönnun, þá skulu þeir hver um sig
greiða Drottni gjald til lausnar lífi sínu, þegar þeir eru kannaðir, svo að engin plága komi
yfir þá vegna liðskönnunarinnar.
13 Þetta skal hver sá gjalda, sem talinn er í liðskönnun: hálfan sikil eftir helgidómssikli -
tuttugu gerur í sikli, - hálfan sikil sem fórnargjöf til Drottins.
14 Hver sem talinn er í liðskönnun, tvítugur og þaðan af eldri, skal greiða Drottni fórnargjöf.
15 Hinn ríki skal eigi greiða meira og hinn fátæki ekki minna en hálfan sikil, er þér færið
Drottni fórnargjöf til þess að friðþægja fyrir sálir yðar.
16 Og þú skalt taka þetta friðþægingargjald af Ísraelsmönnum og leggja það til þjónustu
samfundatjaldsins. Það skal vera Ísraelsmönnum til minningar frammi fyrir Drottni, að það
friðþægi fyrir sálir yðar."
17 Drottinn talaði við Móse og sagði:
18 "Þú skalt gjöra eirker með eirstétt til þvottar, og þú skalt setja það milli
samfundatjaldsins og altarisins og láta vatn í það,
19 og skulu þeir Aron og synir hans þvo hendur sínar og fætur úr því.
20 Þegar þeir ganga inn í samfundatjaldið, skulu þeir þvo sér úr vatni, svo að þeir deyi
ekki; eða þegar þeir ganga að altarinu til þess að embætta, til þess að brenna eldfórn
Drottni til handa,
21 þá skulu þeir þvo hendur sínar og fætur, svo að þeir deyi ekki. Þetta skal vera þeim
ævarandi lögmál fyrir hann og niðja hans frá kyni til kyns."
22 Drottinn talaði við Móse og sagði:
23 "Tak þér hinar ágætustu kryddjurtir, fimm hundruð sikla af sjálfrunninni myrru, hálfu
minna, eða tvö hundruð og fimmtíu sikla, af ilmandi kanelberki og tvö hundruð og fimmtíu
sikla af ilmreyr,
24 og fimm hundruð sikla af kanelviði eftir helgidómssikli og eina hín af olífuberjaolíu.
25 Af þessu skalt þú gjöra heilaga smurningarolíu, ilmsmyrsl, til búin að hætti smyrslara.
Skal það vera heilög smurningarolía.
26 Með þessu skalt þú smyrja samfundatjaldið og sáttmálsörkina,
27 borðið með öllum áhöldum þess, ljósastikuna með öllum áhöldum hennar og
reykelsisaltarið,
28 brennifórnaraltarið með öllum áhöldum þess, kerið og stétt þess.
29 Og skalt þú vígja þau, svo að þau verði háheilög. Hver sem snertir þau, skal vera
helgaður.
30 Þú skalt og smyrja Aron og sonu hans og vígja þá til að þjóna mér í prestsembætti.
31 Þú skalt tala til Ísraelsmanna og segja: ‚Þetta skal vera mér heilög smurningarolía hjá
yður frá kyni til kyns.'
32 Eigi má dreypa henni á nokkurs manns hörund, og með sömu gerð skuluð þér eigi til
búa nein smyrsl. Helg er hún, og helg skal hún yður vera.

33 Hver sem býr til sams konar smyrsl eða ber nokkuð af þeim á óvígðan mann, skal upprætur verða úr þjóð sinni."
34 Drottinn sagði við Móse: "Tak þér ilmjurtir, balsam, marnögl og galbankvoðu, ilmjurtir ásamt hreinu reykelsi. Skal vera jafnt af hverju.
35 Og þú skalt búa til úr því ilmreykelsi að hætti smyrslara, salti kryddað, hreint og heilagt.
36 Og nokkuð af því skalt þú mylja smátt og leggja það fyrir framan sáttmálið í samfundatjaldinu, þar sem ég vil eiga samfundi við þig. Það skal vera yður háheilagt.
37 Reykelsi, eins og þú til býr með þessari gerð, megið þér ekki búa til handa yður sjálfum. Skalt þú meta það sem Drottni helgað.
38 Skyldi einhver búa til nokkuð þvílíkt til þess að gæða sér með ilm þess, skal hann upprætur verða úr þjóð sinni."

KAFLA 31

Drottinn talaði við Móse og sagði:
2 "Sjá, ég hefi kvatt til Besalel Úríson, Húrssonar, af Júda ættkvísl.
3 Ég hefi fyllt hann Guðs anda, bæði vísdómi, skilningi, kunnáttu og hvers konar hagleik,
4 til þess að upphugsa listaverk og smíða úr gulli, silfri og eiri
5 og skera steina til greypingar og til tréskurðar, til þess að vinna að hvers konar smíði.
6 Og sjá, ég hefi fengið honum til aðstoðar Oholíab Akísamaksson af Dans ættkvísl. Og öllum hugvitsmönnum hefi ég gefið vísdóm, að þeir megi gjöra allt það, sem ég hefi fyrir þig lagt:
7 samfundatjaldið, sáttmálsörkina, lokið, sem er yfir henni, og öll áhöld tjaldsins,
8 borðið og áhöld þess, gull-ljósastikuna og öll áhöld hennar og reykelsisaltarið,
9 brennifórnaraltarið og öll áhöld þess, kerið og stétt þess,
10 glitklæðin, hin helgu klæði Arons prests og prestsþjónustuklæði sona hans,
11 smurningarolíuna og ilmreykelsið til helgidómsins. Allt skulu þeir gjöra eins og ég hefi fyrir þig lagt."
12 Drottinn talaði við Móse og sagði:
13 "Tala þú til Ísraelsmanna og seg: ‚Sannlega skuluð þér halda mína hvíldardaga, því að það er teikn milli mín og yðar frá kyni til kyns, svo að þér vitið, að ég er Drottinn, sá er yður helgar.
14 Haldið því hvíldardaginn, því að hann skal vera yður heilagur. Hver sem vanhelgar hann, skal vissulega líflátinn verða, því að hver sem þá vinnur nokkurt verk, sá maður skal upprætur verða úr þjóð sinni.
15 Sex daga skal verk vinna, en sjöundi dagurinn er algjör hvíldardagur, helgaður Drottni. Hver sem verk vinnur á hvíldardegi, skal vissulega líflátinn verða.
16 Fyrir því skulu Ísraelsmenn gæta hvíldardagsins, svo að þeir haldi hvíldardaginn heilagan frá kyni til kyns sem ævinlegan sáttmála.
17 Ævinlega skal hann vera teikn milli mín og Ísraelsmanna, því að á sex dögum gjörði Drottinn himin og jörð, en sjöunda daginn hvíldist hann og endurnærðist.'"
18 Þegar Drottinn hafði lokið viðræðunum við Móse á Sínaífjalli, fékk hann honum tvær sáttmálstöflur, steintöflur, ritaðar með fingri Guðs.

KAFLA 32

Er fólkið sá, að seinkaði komu Móse ofan af fjallinu, þyrptist fólkið í kringum Aron og
sagði við hann: "Kom og gjör oss guð, er fyrir oss fari, því að vér vitum ekki, hvað af
þessum Móse er orðið, manninum, er leiddi oss burt af Egyptalandi."
2 Og Aron sagði við þá: "Slítið eyrnagullin úr eyrum kvenna yðar, sona og dætra, og færið
mér."
3 Þá sleit allt fólkið eyrnagullin úr eyrum sér og færði Aroni,
4 en hann tók við því af þeim, lagaði það með meitlinum og gjörði af því steyptan kálf. Þá
sögðu þeir: "Þetta er guð þinn, Ísrael, sem leiddi þig út af Egyptalandi."
5 Og er Aron sá það, reisti hann altari fyrir framan hann, og Aron lét kalla og segja: "Á
morgun skal vera hátíð Drottins."
6 Næsta morgun risu þeir árla, fórnuðu brennifórnum og færðu þakkarfórnir. Síðan settist
fólkið niður til að eta og drekka, og því næst stóðu þeir upp til leika.
7 Þá sagði Drottinn við Móse: "Far þú og stíg ofan, því að fólk þitt, sem þú leiddir út af
Egyptalandi, hefir misgjört.
8 Skjótt hafa þeir vikið af þeim vegi, sem ég bauð þeim. Þeir hafa gjört sér steyptan kálf,
og þeir hafa fallið fram fyrir honum, fært honum fórnir og sagt: ‚Þetta er guð þinn, Ísrael,
sem leiddi þig út af Egyptalandi.'"
9 Drottinn sagði við Móse: "Ég sé nú, að þessi lýður er harðsvírað fólk.
10 Lát mig nú einan, svo að reiði mín upptendrist í gegn þeim og tortími þeim. Síðan vil ég
gjöra þig að mikilli þjóð."
11 En Móse reyndi að blíðka Drottin, Guð sinn, og sagði: "Hví skal, Drottinn, reiði þín
upptendrast í gegn fólki þínu, sem þú leiddir út af Egyptalandi með miklum mætti og
voldugri hendi?
12 Hví skulu Egyptar segja og kveða svo að orði: ‚Til ills leiddi hann þá út, til að deyða þá
á fjöllum uppi og afmá þá af jörðinni'? Snú þér frá þinni brennandi reiði og lát þig iðra hins
illa gegn fólki þínu.
13 Minnst þú þjóna þinna, Abrahams, Ísaks og Ísraels, sem þú hefir svarið við sjálfan þig
og heitið: ‚Ég vil gjöra niðja yðar marga sem stjörnur himinsins, og allt þetta land, sem ég
hefi talað um, vil ég gefa niðjum yðar, og skulu þeir eiga það ævinlega.'"
14 Þá iðraðist Drottinn hins illa, er hann hafði hótað að gjöra fólki sínu.
15 Síðan sneri Móse á leið og gekk ofan af fjallinu með báðar sáttmálstöflurnar í hendi sér.
Voru þær skrifaðar báðumegin, svo á einni hliðinni sem á annarri voru þær skrifaðar.
16 En töflurnar voru Guðs verk og letrið Guðs letur, rist á töflurnar.
17 En er Jósúa heyrði ópið í fólkinu, sagði hann við Móse: "Það er heróp í búðunum!"
18 En Móse svaraði: "Það er ekki óp sigrandi manna og ekki óp þeirra, er sigraðir verða;
söngóm heyri ég."
19 En er Móse nálgaðist herbúðirnar og sá kálfinn og dansinn, upptendraðist reiði hans,
svo að hann þeytti töflunum af hendi og braut þær í sundur fyrir neðan fjallið.
20 Síðan tók hann kálfinn, sem þeir höfðu gjört, brenndi hann í eldi og muldi hann í duft og
dreifði því á vatnið og lét Ísraelsmenn drekka.
21 Þá sagði Móse við Aron: "Hvað hefir þetta fólk gjört þér, að þú skulir hafa leitt svo stóra
synd yfir það?"
22 Aron svaraði: "Reiðst eigi, herra. Þú þekkir lýðinn, að hann er jafnan búinn til ills.
23 Þeir sögðu við mig: ‚Gjör oss guð, er fyrir oss fari, því vér vitum eigi, hvað af þessum
Móse er orðið, manninum, er leiddi oss burt af Egyptalandi.'
24 Þá sagði ég við þá: ‚Hver sem gull hefir á sér, hann slíti það af sér.' Fengu þeir mér

það, og kastaði ég því í eldinn, svo varð af því þessi kálfur."

25 Er Móse sá, að fólkið var orðið taumlaust, því að Aron hafði sleppt við það taumnum,
svo að þeir voru hafðir að spotti af mótstöðumönnum sínum,

26 þá nam Móse staðar í herbúðahliðinu og mælti: "Hver sem heyrir Drottni til, komi hingað
til mín!" Þá söfnuðust allir levítar til hans.

27 Og hann sagði við þá: "Svo segir Drottinn, Ísraels Guð: ‚Hver einn festi sverð á hlið sér,
fari síðan fram og aftur frá einu hliði herbúðanna til annars og drepi hver sinn bróður, vin
og frænda.'"

28 Og levítarnir gjörðu sem Móse bauð þeim, og féllu af fólkinu á þeim degi þrjár þúsundir
manna.

29 Og Móse sagði: "Fyllið hendur yðar í dag, Drottni til handa, því að hver maður var á
móti syni sínum og bróður, svo að yður veitist blessun í dag."

30 Morguninn eftir sagði Móse við lýðinn: "Þér hafið drýgt stóra synd. En nú vil ég fara upp
til Drottins; má vera, að ég fái friðþægt fyrir synd yðar."

31 Síðan sneri Móse aftur til Drottins og mælti: "Æ, þetta fólk hefir drýgt stóra synd og gjört
sér guð af gulli.

32 Ég bið, fyrirgef þeim nú synd þeirra! Ef ekki, þá bið ég, að þú máir mig af bók þinni, sem
þú hefir skrifað."

33 En Drottinn sagði við Móse: "Hvern þann, er syndgað hefir móti mér, vil ég má af bók
minni.

34 Far nú og leið fólkið þangað, sem ég hefi sagt þér, sjá, engill minn skal fara fyrir þér. En
þegar minn vitjunartími kemur, skal ég vitja synda þeirra á þeim."

35 En Drottinn laust fólkið fyrir það, að þeir höfðu gjört kálfinn, sem Aron gjörði.

KAFLA 33

Drottinn sagði við Móse: "Far nú héðan með fólkið, sem þú leiddir burt af Egyptalandi, til
þess lands, sem ég sór Abraham, Ísak og Jakob, er ég sagði: ‚Niðjum þínum vil ég gefa
það.'

2 Ég vil senda engil á undan þér og reka burt Kanaaníta, Amoríta, Hetíta, Peresíta, Hevíta
og Jebúsíta, -

3 til þess lands, sem flýtur í mjólk og hunangi, því að ekki vil ég sjálfur fara þangað með
þér, af því að þú ert harðsvíraður lýður, að eigi tortími ég þér á leiðinni."

4 En er fólkið heyrði þennan ófögnuð, urðu þeir hryggir, og enginn maður bjó sig í skart.

5 Þá sagði Drottinn við Móse: "Seg Ísraelsmönnum: ‚Þér eruð harðsvíraður lýður. Væri ég
eitt augnablik með þér á leiðinni, mundi ég tortíma þér. Legg nú af þér skart þitt, svo að ég
viti, hvað ég á að gjöra við þig.'"

6 Þá lögðu Ísraelsmenn niður skart sitt undir Hórebfjalli og báru það eigi upp frá því.

7 Móse tók tjaldið og reisti það fyrir utan herbúðirnar, spölkorn frá þeim, og kallaði það
samfundatjald, og varð hver sá maður, er leita vildi til Drottins, að fara út til
samfundatjaldsins, sem var fyrir utan herbúðirnar.

8 Og þegar Móse gekk út til tjaldsins, þá stóð upp allur lýðurinn og gekk hver út í sínar
tjalddyr og horfði á eftir honum, þar til er hann var kominn inn í tjaldið.

9 Er Móse var kominn inn í tjaldið, steig skýstólpinn niður og nam staðar við tjalddyrnar, og
Drottinn talaði við Móse.

10 Og allur lýðurinn sá skýstólpann standa við tjalddyrnar. Stóð þá allt fólkið upp og féll

fram, hver fyrir sínum tjalddyrum.

11 En Drottinn talaði við Móse augliti til auglitis, eins og maður talar við mann. Því næst gekk Móse aftur til herbúðanna, en þjónn hans, sveinninn Jósúa Núnsson, vék ekki burt úr tjaldinu.

12 Móse sagði við Drottin: "Sjá, þú segir við mig: ‚Far með fólk þetta.' En þú hefir ekki látið mig vita, hvern þú ætlar að senda með mér. Og þó hefir þú sagt: ‚Ég þekki þig með nafni, og þú hefir einnig fundið náð í augum mínum.'

13 Hafi ég nú fundið náð í augum þínum, þá bið ég: Gjör mér kunna þína vegu, að ég megi þekkja þig, svo að ég finni náð í augum þínum, og gæt þess, að þjóð þessi er þinn lýður."

14 Drottinn sagði: "Auglit mitt mun fara með og búa þér hvíld."

15 Móse sagði við hann: "Fari auglit þitt eigi með, þá lát oss eigi fara héðan.

16 Af hverju mega menn ella vita, að ég og lýður þinn hafi fundið náð í augum þínum? Hvort eigi af því, að þú farir með oss, og ég og þinn lýður verðum ágættir framar öllum þjóðum, sem á jörðu búa?"

17 Þá sagði Drottinn við Móse: "Einnig þetta, er þú nú mæltir, vil ég gjöra, því að þú hefir fundið náð í augum mínum, og ég þekki þig með nafni."

18 En Móse sagði: "Lát mig þá sjá dýrð þína!"

19 Hann svaraði: "Ég vil láta allan minn ljóma líða fram hjá þér, og ég vil kalla nafnið Drottinn frammi fyrir þér. Og ég vil líkna þeim, sem ég vil líkna, og miskunna þeim, sem ég vil miskunna."

20 Og enn sagði hann: "Þú getur eigi séð auglit mitt, því að enginn maður fær séð mig og lífi haldið."

21 Drottinn sagði: "Sjá, hér er staður hjá mér, og skalt þú standa uppi á berginu.

22 En þegar dýrð mín fer fram hjá, vil ég láta þig standa í bergskorunni, og mun ég byrgja þig með hendi minni, uns ég er kominn fram hjá.

23 En þegar ég tek hönd mína frá, munt þú sjá á bak mér. En auglit mitt fær enginn maður séð."

KAFLA 34

Drottinn sagði við Móse: "Högg þér tvær töflur af steini, eins og hinar fyrri voru. Mun ég þá rita á töflurnar þau orð, sem stóðu á hinum fyrri töflunum, er þú braust í sundur.

2 Og ver búinn á morgun og stíg árla upp á Sínaífjall og kom þar til mín uppi á fjallstindinum.

3 Enginn maður má fara upp þangað með þér, og enginn má heldur láta sjá sig nokkurs staðar á fjallinu. Eigi mega heldur sauðir eða naut vera á beit uppi undir fjallinu."

4 Þá hjó Móse tvær töflur af steini, eins og hinar fyrri. Og hann reis árla næsta morgun og gekk upp á Sínaífjall eins og Drottinn hafði boðið honum og tók í hönd sér báðar steintöflurnar.

5 Þá steig Drottinn niður í skýi, en staðnæmdist þar hjá honum og kallaði nafn Drottins.

6 Drottinn gekk fram hjá honum og kallaði: "Drottinn, Drottinn, miskunnsamur og líknsamur Guð, þolinmóður, gæskuríkur og harla trúfastur,

7 sem auðsýnir gæsku þúsundum og fyrirgefur misgjörðir, afbrot og syndir, en lætur þeirra þó eigi með öllu óhegnt, heldur vitjar misgjörða feðranna á börnum og barnabörnum, já í þriðja og fjórða lið."

8 Móse féll þá skjótlega til jarðar og tilbað.

9 Og hann sagði: "Hafi ég, Drottinn, fundið náð í augum þínum, þá fari Drottinn með oss,
því að þetta er harðsvíraður lýður. En fyrirgef oss misgjörðir vorar og syndir, og gjör oss að
þinni eign."
10 Drottinn sagði: "Sjá, ég gjöri sáttmála. Í augsýn alls þíns fólks vil ég gjöra þau undur, að
ekki hafa slík verið gjörð í nokkru landi eða hjá nokkurri þjóð, og skal allt fólkið, sem þú ert
hjá, sjá verk Drottins, því að furðulegt er það, sem ég mun við þig gjöra.
11 Gæt þess, sem ég býð þér í dag: Sjá, ég vil stökkva burt undan þér Amorítum,
Kanaanítum, Hetítum, Peresítum, Hevítum og Jebúsítum.
12 Varast þú að gjöra nokkurn sáttmála við íbúa lands þess, sem þú kemur til, svo að þeir
verði þér ekki að tálsnöru, ef þeir búa á meðal þín,
13 heldur skuluð þér rífa niður ölturu þeirra, brjóta í sundur merkissteina þeirra og höggva
niður asérur þeirra.
14 Þú skalt eigi tilbiðja neinn annan guð, því að Drottinn nefnist vandlætari. Vandlátur Guð
er hann.
15 Varast að gjöra nokkurn sáttmála við íbúa landsins, því að þeir munu taka fram hjá með
guðum sínum og þeir munu færa fórnir guðum sínum, og þér mun verða boðið og þú munt
eta af fórnum þeirra.
16 Og þú munt taka dætur þeirra handa sonum þínum, og dætur þeirra munu taka fram hjá
með guðum sínum og tæla syni þína til að taka fram hjá með guðum þeirra.
17 Þú skalt eigi gjöra þér steypta guði.
18 Þú skalt halda hátíð hinna ósýrðu brauða. Sjö daga skaltu eta ósýrð brauð, eins og ég
hefi boðið þér, á ákveðnum tíma í abíb-mánuði, því að í abíb-mánuði fórst þú út af
Egyptalandi.
19 Allt það, sem opnar móðurlíf, er mitt, sömuleiðis allur fénaður þinn, sem karlkyns er,
frumburðir nauta og sauða.
20 En frumburði undan ösnum skaltu leysa með lambi. Leysir þú ekki, skaltu brjóta þá úr
hálsliðum. Alla frumburði sona þinna skaltu leysa, og enginn skal tómhentur koma fyrir
auglit mitt.
21 Sex daga skaltu vinna, en hvílast hinn sjöunda dag, þá skaltu hvílast, hvort heldur er
plægingartími eða uppskeru.
22 Þú skalt halda viknahátíðina, hátíð frumgróða hveitiuppskerunnar, og uppskeruhátíðina
við árslokin.
23 Þrem sinnum á ári skal allt þitt karlkyn birtast frammi fyrir Drottni Guði, Guði Ísraels.
24 Því að ég mun reka heiðingjana burt frá þér og færa út landamerki þín, og enginn skal
áseilast land þitt, þegar þú fer upp til að birtast frammi fyrir Drottni Guði þínum þrem
sinnum á ári.
25 Þú skalt ekki fram bera blóð fórnar minnar með sýrðu brauði, og páskahátíðarfórnin má
ekki liggja til morguns.
26 Hið fyrsta, frumgróða jarðar þinnar, skaltu færa til húss Drottins Guðs þíns. Þú skalt ekki
sjóða kið í mjólk móður sinnar."
27 Drottinn sagði við Móse: "Skrifa þú upp þessi orð, því að samkvæmt þessum orðum hefi
ég gjört sáttmála við þig og við Ísrael."
28 Og Móse var þar hjá Drottni fjörutíu daga og fjörutíu nætur og át ekki brauð og drakk
ekki vatn. Og hann skrifaði á töflurnar orð sáttmálans, tíu boðorðin.
29 En er Móse gekk ofan af Sínaífjalli, og hann hafði báðar sáttmálstöflurnar í hendi sér,
þegar hann gekk ofan af fjallinu, þá vissi Móse ekki að geislar stóðu af andlitshörundi
hans, af því að hann hafði talað við Drottin.

30 Og Aron og allir Ísraelsmenn sáu Móse, og sjá: Geislar stóðu af andlitshörundi hans.
Þorðu þeir þá ekki að koma nærri honum.
31 En Móse kallaði á þá, og sneru þeir þá aftur til hans, Aron og allir leiðtogar safnaðarins,
og talaði Móse við þá.
32 Eftir það gengu allir Ísraelsmenn til hans, og bauð hann þeim að halda allt það, sem
Drottinn hafði við hann talað á Sínaífjalli.
33 Er Móse hafði lokið máli sínu við þá, lét hann skýlu fyrir andlit sér.
34 En er Móse gekk fram fyrir Drottin til þess að tala við hann, tók hann skýluna frá, þar til
er hann gekk út aftur. Því næst gekk hann út og flutti Ísraelsmönnum það, sem honum var
boðið.
35 Sáu Ísraelsmenn þá andlit Móse, hversu geislar stóðu af andlitshörundi hans. Lét Móse
þá skýluna aftur fyrir andlit sér, þar til er hann gekk inn til þess að tala við Guð.

KAFLA 35

Móse stefndi saman öllum söfnuði Ísraelsmanna og sagði við þá: "Þetta er það, sem
Drottinn hefir boðið að gjöra:
2 ‚Sex daga skal verk vinna, en sjöundi dagurinn skal vera yður helgur hvíldardagur,
hátíðarhvíld Drottins. Hver sem verk vinnur á þeim degi, skal líflátinn verða.
3 Hvergi skuluð þér kveikja upp eld í híbýlum yðar á hvíldardegi.'"
4 Móse talaði til alls safnaðar Ísraelsmanna og mælti: "Þetta er það, sem Drottinn hefir
boðið:
5 ‚Færið Drottni gjöf af því, sem þér eigið. Hver sá, er gefa vill af fúsum huga, beri fram
gjöf Drottni til handa: gull, silfur og eir;
6 bláan purpura, rauðan purpura, skarlat, baðmull og geitahár;
7 rauðlituð hrútskinn, höfrungaskinn og akasíuvið;
8 olíu til ljósastikunnar, kryddjurtir til smurningarolíu og ilmreykelsis;
9 sjóamsteina og steina til legginga á hökulinn og brjóstskjöldinn.
10 Og allir hagleiksmenn meðal yðar komi og búi til allt það, sem Drottinn hefir boðið:
11 búðina, tjöldin yfir hana, þak hennar, króka, borð, slár, stólpa og undirstöður,
12 örkina og stengurnar, er henni fylgja, lokið og fortjaldsdúkbreiðuna,
13 borðið og stengurnar, er því fylgja, öll áhöld þess og skoðunarbrauðin,
14 ljósastikuna, áhöld þau og lampa, er henni fylgja, og olíu til ljósastikunnar,
15 reykelsisaltarið og stengurnar, er því fylgja, smurningarolíuna, ilmreykelsið og
dúkbreiðuna fyrir dyrnar, fyrir dyr búðarinnar,
16 brennifórnaraltarið og eirgrindina, sem því fylgir, stengur þess og öll áhöld, og kerið
með stétt þess,
17 tjöld forgarðsins, stólpa hans með undirstöðum og dúkbreiðuna fyrir hlið forgarðsins,
18 hæla búðarinnar og hæla forgarðsins og þau stög, sem þar til heyra,
19 glitklæðin til embættisgjörðar í helgidóminum, hin helgu klæði Arons prests og
prestsþjónustuklæði sona hans.'"
20 Því næst gekk allur söfnuður Ísraelsmanna burt frá Móse.
21 Komu þá allir, sem gáfu af fúsum huga og með ljúfu geði, og færðu Drottni gjafir til að
gjöra af samfundatjaldið og allt það, sem þurfti til þjónustugjörðarinnar í því og til hinna
helgu klæða.

22 Og þeir komu, bæði menn og konur, allir þeir, sem fúsir voru að gefa, og færðu spangir,
eyrnagull, hringa, hálsmen og alls konar gullgripi, svo og hver sá, er færa vildi Drottni gull
að fórnargjöf.
23 Og hver maður, sem átti í eigu sinni bláan purpura, rauðan purpura, skarlat, baðmull,
geitahár, rauðlituð hrútskinn og höfrungaskinn, bar það fram.
24 Og hver sem bar fram silfur og eir að fórnargjöf, færði það Drottni að fórnargjöf, og hver
sem átti í eigu sinni akasíuvið til hvers þess smíðis, er gjöra skyldi, bar hann fram.
25 Og allar hagvirkar konur spunnu með höndum sínum og báru fram spuna sinn: bláan
purpura, rauðan purpura, skarlat og baðmull.
26 Og allar konur, sem til þess voru fúsar og höfðu kunnáttu til, spunnu geitahár.
27 En foringjarnir færðu sjóamsteina og steina til legginga á hökulinn og brjóstskjöldinn,
28 og kryddjurtir og olíu til ljósastikunnar og til smurningarolíu og ilmreykelsis.
29 Ísraelsmenn færðu Drottni þessar gjafir sjálfviljuglega, hver maður og hver kona, er
fúslega vildi láta eitthvað af hendi rakna til alls þess verks, er Drottinn hafði boðið Móse að
gjöra.
30 Móse sagði við Ísraelsmenn: "Sjáið, Drottinn hefir kvatt til Besalel Úríson, Húrssonar, af
Júda ættkvísl
31 og fyllt hann Guðs anda, bæði vísdómi, skilningi, kunnáttu og hvers konar hagleik,
32 til þess að upphugsa listaverk og smíða úr gulli, silfri og eiri
33 og skera steina til greypingar og til tréskurðar, til þess að vinna að hvers konar hagvirki.
34 Hann hefir og gefið honum þá gáfu að kenna öðrum, bæði honum og Oholíab
Akísamakssyni af Dans ættkvísl.
35 Hann hefir fyllt þá hugviti til alls konar útskurðar, listvefnaðar, glitvefnaðar af bláum
purpura, rauðum purpura, skarlati og baðmull, og til dúkvefnaðar, svo að þeir geta framið
alls konar iðn og upphugsað listaverk.

KAFLA 36

Og skulu þeir Besalel og Oholíab og allir hugvitsmenn, er Drottinn hefir gefið hugvit og
kunnáttu, svo að þeir bera skyn á, hvernig gjöra skal allt það verk, er að
helgidómsgjörðinni lýtur, gjöra allt eins og Drottinn hefir boðið."
2 Móse lét þá kalla Besalel og Oholíab og alla hugvitsmenn, er Drottinn hafði gefið hugvit,
alla þá, sem af fúsum huga gengu að verkinu til að vinna það.
3 Tóku þeir við af Móse öllum gjöfunum, sem Ísraelsmenn höfðu fram borið til
framkvæmda því verki, er að helgidómsgjörðinni laut. En þeir færðu honum á hverjum
morgni eftir sem áður gjafir sjálfviljuglega.
4 Þá komu allir hugvitsmennirnir, sem störfuðu að helgidómsgjörðinni í smáu og stóru,
hver frá sínu verki, sem þeir voru að vinna,
5 og sögðu við Móse á þessa leið: "Fólkið leggur til miklu meira en þörf gjörist til að vinna
það verk, sem Drottinn hefur boðið að gjöra."
6 Þá bauð Móse að láta þetta boð út ganga um herbúðirnar: "Enginn, hvorki karl né kona,
skal framar hafa nokkurn starfa með höndum í því skyni að gefa til helgidómsins." Lét
fólkið þá af að færa gjafir.
7 Var þá gnógt verkefni fyrir þá til alls þess, er gjöra þurfti, og jafnvel nokkuð afgangs.
8 Gjörðu nú allir hugvitsmenn meðal þeirra, er að verkinu unnu, tjaldbúðina af tíu dúkum.
Voru þeir gjörðir af tvinnaðri baðmull, bláum purpura, rauðum purpura og skarlati, og

listofnir kerúbar á.

9 Hver dúkur var tuttugu og átta álna langur og fjögra álna breiður, og voru allir dúkarnir jafnir að máli.

10 Fimm dúkarnir voru tengdir saman hver við annan, og eins voru hinir fimm dúkarnir tengdir saman hver við annan.

11 Þá voru gjörðar lykkjur af bláum purpura á jaðri ysta dúksins í samfellunni. Eins var gjört á jaðri ysta dúksins í hinni samfellunni.

12 Fimmtíu lykkjur voru gjörðar á öðrum dúknum, og eins voru gjörðar fimmtíu lykkjur á jaðri þess dúksins, sem var í hinni samfellunni, svo að lykkjurnar stóðust á hver við aðra.

13 Þá voru gjörðir fimmtíu krókar af gulli og dúkarnir tengdir saman hver við annan með krókunum, svo að tjaldbúðin varð ein heild.

14 Því næst voru gjörðir dúkar af geitahári til að tjalda með yfir búðina, ellefu að tölu.

15 Hver dúkur var þrjátíu álna langur og fjögra álna breiður, og voru allir ellefu dúkarnir jafnir að máli.

16 Þá voru tengdir saman fimm dúkar sér og sex dúkar sér,

17 og síðan búnar til fimmtíu lykkjur á jaðri ysta dúksins í annarri samfellunni og eins fimmtíu lykkjur á dúkjaðri hinnar samfellunnar.

18 Þá voru gjörðir fimmtíu eirkrókar til að tengja saman tjaldið, svo að það varð ein heild.

19 Þá var enn gjört þak yfir tjaldið af rauðlituðum hrútskinnum og enn eitt þak þar utan yfir af höfrungaskinnum.

20 Því næst voru gjörð þiljuborðin í tjaldbúðina. Voru þau af akasíuviði og stóðu upp og ofan.

21 Var hvert borð tíu álnir á lengd og hálf önnur alin á breidd.

22 Á hverju borði voru tveir tappar, báðir sameinaðir. Var svo gjört á öllum borðum tjaldbúðarinnar.

23 Og þannig voru borðin í tjaldbúðina gjörð: Tuttugu borð í suðurhliðina,

24 og fjörutíu undirstöður af silfri voru búnar til undir tuttugu borðin, tvær undirstöður undir hvert borð, sín fyrir hvorn tappa.

25 Og í hina hlið tjaldbúðarinnar, norðurhliðina, voru gjörð tuttugu borð

26 og fjörutíu undirstöður af silfri, tvær undirstöður undir hvert borð.

27 Í afturgafl búðarinnar, gegnt vestri, voru gjörð sex borð.

28 Og tvö borð voru gjörð í búðarhornin á afturgaflinum.

29 Voru þau tvöföld að neðan og héldu sömuleiðis fullu máli upp úr allt til hins fyrsta hrings. Þannig var þeim háttað hvorum tveggja á báðum hornunum.

30 Borðin voru átta og með undirstöðum af silfri, sextán undirstöðum, tveim undirstöðum undir hverju borði.

31 Því næst voru gjörðar slár af akasíuviði, fimm á borðin í annarri hlið búðarinnar

32 og fimm slár á borðin í hinni hlið búðarinnar og fimm slár á borðin í afturgafli búðarinnar, gegnt vestri.

33 Þá var gjörð miðsláin og látin liggja á miðjum borðunum alla leið, frá einum enda til annars.

34 Og voru borðin gulllögð, en hringarnir á þeim, sem slárnar gengu í, gjörðir af gulli. Slárnar voru og gulllagðar.

35 Þá var fortjaldið gjört af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull. Var það til búið með listvefnaði og kerúbar á.

36 Til þess voru gjörðir fjórir stólpar af akasíuviði. Voru þeir gulllagðir og naglarnir í þeim af gulli, en undir stólpana voru steyptar fjórar undirstöður af silfri.

37 Dúkbreiða var og gjörð fyrir dyr tjaldsins, af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull, og glitofin,

38 svo og fimm stólparnir er henni fylgdu og naglarnir í þeim. Voru stólpahöfuðin gulllögð og hringrandir þeirra, en fimm undirstöðurnar undir þeim voru af eiri.

KAFLA 37

Besalel gjörði örkina af akasíuviði. Var hún hálf þriðja alin á lengd, hálf önnur alin á breidd og hálf önnur alin á hæð.

2 Og hann lagði hana skíru gulli innan og utan og gjörði umhverfis á henni brún af gulli.

3 Og hann steypti til arkarinnar fjóra hringa af gulli til að festa þá við fjóra fætur hennar, sína tvo hringana hvorumegin.

4 Þá gjörði hann stengur af akasíuviði og gulllagði þær,

5 smeygði síðan stöngunum í hringana á hliðum arkarinnar, svo að bera mátti örkina.

6 Þá gjörði hann lok af skíru gulli. Var það hálf þriðja alin á lengd og hálf önnur alin á breidd.

7 Og hann gjörði tvo kerúba af gulli, af drifnu smíði gjörði hann þá á hvorum tveggja loksendanum.

8 Var annar kerúbinn á öðrum endanum, en hinn á hinum endanum. Gjörði hann kerúbana áfasta við lokið á báðum endum þess.

9 En kerúbarnir breiddu út vængina uppi yfir, svo að þeir huldu lokið með vængjum sínum, og andlit þeirra sneru hvort í móti öðru; að lokinu sneru andlit kerúbanna.

10 Þá gjörði hann borðið af akasíuviði, tvær álnir á lengd, alin á breidd og hálfa aðra alin á hæð.

11 Lagði hann það skíru gulli og gjörði umhverfis á því brún af gulli.

12 Umhverfis það gjörði hann lista þverhandar breiðan og bjó til brún af gulli umhverfis á listanum.

13 Og hann steypti til borðsins fjóra hringa af gulli og setti hringana í fjögur hornin, sem voru á fjórum fótum borðsins.

14 Voru hringarnir fast uppi við listann, svo að í þá yrði smeygt stöngunum til þess að bera borðið.

15 Og hann gjörði stengurnar af akasíuviði og gulllagði þær, svo að bera mátti borðið.

16 Þá bjó hann til ílátin, er á borðinu skyldu standa, föt þau, er því tilheyrðu, skálar og ker, og bolla þá, er til dreypifórnar eru hafðir, - af skíru gulli.

17 Hann gjörði ljósastikuna af skíru gulli. Með drifnu smíði gjörði hann ljósastikuna, stétt hennar og legg. Blómbikarar hennar, knappar hennar og blóm, voru samfastir henni.

18 Og sex álmur lágu út frá hliðum hennar, þrjár álmur ljósastikunnar út frá annarri hlið hennar og þrjár álmur ljósastikunnar út frá hinni hlið hennar.

19 Þrír bikarar, í lögun sem möndlublóm, voru á fyrstu álmunni, knappur og blóm. Þrír bikarar, í lögun sem möndlublóm, voru á næstu álmunni, knappur og blóm. Svo var á öllum sex álmunum, sem út gengu frá ljósastikunni.

20 Og á sjálfri ljósastikunni voru fjórir bikarar í lögun sem möndlublóm, knappar hennar og blóm:

21 einn knappur undir tveim neðstu álmunum, samfastur ljósastikunni, og annar knappur

undir tveim næstu álmunum, samfastur ljósastikunni, og enn knappur undir tveim efstu álmunum, samfastur ljósastikunni, svo var undir sex álmunum, er út gengu frá ljósastikunni.

22 Knapparnir og álmurnar voru samfastar henni. Allt var það gjört með drifnu smíði af skíru gulli.

23 Og hann gjörði lampa hennar sjö og ljósasöx þau og skarpönnur, er henni fylgdu af skíru gulli.

24 Af einni talentu skíragulls gjörði hann hana með öllum áhöldum hennar.

25 Þá gjörði hann reykelsisaltarið af akasíuviði. Það var álnarlangt og álnarbreitt, ferhyrnt, tveggja álna hátt og horn þess áföst við það.

26 Og hann lagði það skíru gulli, bæði að ofan og á hliðunum allt í kring, svo og horn þess, og hann gjörði brún af gulli á því allt í kring.

27 Og hann gjörði á því tvo hringa af gulli fyrir neðan brúnina báðumegin, á báðum hliðum þess, til að smeygja í stöngum til að bera það á.

28 Og stengurnar gjörði hann af akasíuviði og gulllagði þær.

29 Hann bjó og til hina helgu smurningarolíu og hreina ilmreykelsið á smyrslarahátt.

KAFLA 38

Þá gjörði hann brennifórnaraltarið af akasíuviði. Það var fimm álna langt og fimm álna breitt, ferhyrnt og þriggja álna hátt.

2 Og hann gjörði hornin á því upp af fjórum hyrningum þess, - þau horn voru áföst við það -, og hann eirlagði það.

3 Og hann gjörði öll áhöld, sem altarinu skyldu fylgja: kerin, eldspaðana, fórnarskálirnar, soðkrókana og eldpönnurnar. Öll áhöld þess gjörði hann af eiri.

4 Enn fremur gjörði hann um altarið eirgrind, eins og riðið net, fyrir neðan umgjörð þess undir niðri allt upp að miðju þess.

5 Og hann steypti fjóra hringa í fjögur horn eirgrindarinnar til að smeygja í stöngunum.

6 En stengurnar gjörði hann af akasíuviði og eirlagði þær.

7 Og hann smeygði stöngunum í hringana á hliðum altarisins til að bera það á. Hann gjörði það af borðum, holt að innan.

8 Því næst gjörði hann eirkerið með eirstétt úr speglum kvenna þeirra, er gegndu þjónustu við dyr samfundatjaldsins.

9 Hann gjörði forgarðinn þannig: Á suðurhliðinni voru tjöld fyrir forgarðinum úr tvinnaðri baðmull, hundrað álna löng,

10 með tuttugu stólpum og tuttugu undirstöðum af eiri, en naglar í stólpunum og hringrandir á þeim voru af silfri.

11 Á norðurhliðinni voru og hundrað álna tjöld með tuttugu stólpum og tuttugu undirstöðum af eiri, en naglarnir í stólpunum og hringrandirnar á þeim voru af silfri.

12 Að vestanverðu voru fimmtíu álna löng tjöld með tíu stólpum og tíu undirstöðum, en naglarnir í stólpunum og hringrandirnar á þeim voru af silfri.

13 Og að austanverðu, mót uppkomu sólar, voru fimmtíu álna tjöld.

14 Voru fimmtán álna tjöld annars vegar með þremur stólpum og þremur undirstöðum,

15 og hins vegar, báðumegin við forgarðshliðið, sömuleiðis fimmtán álna tjöld með þremur stólpum og þremur undirstöðum.

16 Öll tjöld umhverfis forgarðinn voru úr tvinnaðri baðmull,

17 undirstöðurnar undir stólpunum af eiri, naglarnir í stólpunum og hringrandirnar á þeim af
silfri og stólpahöfuðin silfurlögð, en á öllum stólpum forgarðsins voru hringrandir af silfri.
18 Dúkbreiðan fyrir hliði forgarðsins var glitofin af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati
og tvinnaðri baðmull, tuttugu álna löng og fimm álna há eftir dúkbreiddinni, eins og tjöld
forgarðsins voru.
19 Og þar til heyrðu fjórir stólpar og fjórar undirstöður af eiri, en naglarnir í þeim voru af
silfri, stólpahöfuðin silfurlögð og hringrandirnar á þeim af silfri.
20 Og allir hælarnir til tjaldbúðarinnar og forgarðsins hringinn í kring voru af eiri.
21 Þetta er kostnaðarreikningur tjaldbúðarinnar, sáttmálsbúðarinnar, sem gjörður var að
boði Móse með aðstoð levítanna af Ítamar, syni Arons prests.
22 En Besalel Úríson, Húrssonar, af Júda ættkvísl gjörði allt það, sem Drottinn hafði boðið
Móse,
23 og með honum var Oholíab Akísamaksson af Dans ættkvísl; hann var hagur á
steingröft, listvefnað og glitvefnað af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og baðmull.
24 Allt það gull, sem haft var til smíðisins við alla helgidómsgjörðina og fært var að
fórnargjöf, var tuttugu og níu talentur og sjö hundruð og þrjátíu siklar eftir helgidóms
siklum.
25 Silfrið, sem þeir af söfnuðinum, er í manntali voru, lögðu til, var hundrað talentur og
seytján hundruð sjötíu og fimm siklar eftir helgidóms siklum,
26 hálfsikill á mann, það er hálfur sikill eftir helgidóms sikli, á hvern þann, er talinn var í
liðskönnun, tvítugur og þaðan af eldri, og voru það sex hundruð og þrjú þúsund, fimm
hundruð og fimmtíu manns.
27 Hundrað talenturnar af silfri voru hafðar til að steypa úr undirstöður til helgidómsins og
undirstöður til fortjaldsins, hundrað undirstöður úr hundrað talentum, ein talenta í hverja
undirstöðu.
28 Af seytján hundruð sjötíu og fimm siklunum gjörði hann naglana í stólpana, silfurlagði
stólpahöfuðin og bjó til hringrandir á þá.
29 Fórnargjafa-eirinn var sjötíu talentur og tvö þúsund og fjögur hundruð siklar.
30 Af honum gjörði hann undirstöðurnar til samfundatjalds-dyranna, eiraltarið, eirgrindina,
sem því fylgdi, og öll áhöld altarisins,
31 undirstöðurnar til forgarðsins allt í kring, undirstöðurnar til forgarðshliðsins, alla hæla til
tjaldbúðarinnar og alla hæla til forgarðsins allt í kring.

KAFLA 39

Af bláa purpuranum, rauða purpuranum og skarlatinu gjörðu þeir glitklæði til
embættisgjörðar í helgidóminum, og þeir gjörðu hin helgu klæði Arons, svo sem Drottinn
hafði boðið Móse.
2 Hann bjó til hökulinn af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri
baðmull.
3 Þeir beittu út gullið í þynnur, en hann skar þynnurnar í þræði til að vefa þá inn í bláa
purpurann, rauða purpurann, skarlatið og baðmullina með forkunnarlegu hagvirki.
4 Þeir gjörðu axlarhlýra á hökulinn, og voru þeir festir við hann. Á báðum endum var hann
festur við þá.
5 Og hökullindinn, sem á honum var til að gyrða hann að sér, var áfastur honum og með
sömu gerð: af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull, svo

sem Drottinn hafði boðið Móse.

6 Og þeir greyptu sjóamsteina inn í umgjarðir af gulli og grófu á þá nöfn Ísraels sona með innsiglisgrefti.

7 Festi hann þá á axlarhlýra hökulsins, svo að þeir væru minnissteinar fyrir Ísraelsmenn, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.

8 Þá bjó hann til brjóstskjöldinn, gjörðan með listasmíði og með sömu gerð og hökullinn, af gulli, bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull.

9 Var hann ferhyrndur. Gjörðu þeir brjóstskjöldinn tvöfaldan. Var hann spannarlangur og spannarbreiður og tvöfaldur.

10 Og þeir settu hann fjórum steinaröðum: Eina röð af karneól, tópas og smaragði, var það fyrsta röðin;

11 önnur röðin: karbunkull, safír og jaspis;

12 þriðja röðin: hýasint, agat og ametýst;

13 og fjórða röðin: krýsólít, sjóam og onýx. Voru þeir greyptir í gullumgjarðir, hver á sínum stað.

14 Og steinarnir voru tólf, eftir nöfnum Ísraels sona, og með nöfnum þeirra. Voru þeir grafnir með innsiglisgrefti, og var sitt nafn á hverjum þeirra, eftir þeim tólf kynkvíslum.

15 Og þeir gjörðu festar til brjóstskjaldarins, snúnar eins og fléttur, af skíru gulli.

16 Þeir gjörðu og tvær umgjarðir af gulli og tvo gullhringa, og þessa tvo hringa festu þeir á tvö horn brjóstskjaldarins;

17 festu síðan báðar gullflétturnar í þessa tvo hringa á hornum brjóstskjaldarins.

18 En tvo enda beggja snúnu festanna festu þeir við umgjarðirnar tvær og festu þær við axlarhlýra hökulsins, á hann framanverðan.

19 Þá gjörðu þeir enn tvo hringa af gulli og festu þá í tvö horn brjóstskjaldarins, innanvert í þá brúnina, sem að höklinum vissi.

20 Og enn gjörðu þeir tvo hringa af gulli og festu þá á báða axlarhlýra hökulsins, neðan til á hann framanverðan, þar sem hann var tengdur saman, fyrir ofan hökullindann.

21 Og knýttu þeir brjóstskjöldinn með hringum hans við hökulhringana með snúru af bláum purpura, svo að hann lægi fyrir ofan hökullindann og brjóstskjöldurinn losnaði ekki við hökulinn, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.

22 Síðan gjörði hann hökulmöttulinn. Var hann ofinn og allur af bláum purpura,

23 og var hálsmál möttulsins á honum miðjum, eins og á brynju, og hálsmálið faldað með borða, svo að ekki skyldi rifna út úr.

24 Á möttulfaldinum gjörðu þeir granatepli af bláum purpura, rauðum purpura, skarlati og tvinnaðri baðmull.

25 Þeir gjörðu og bjöllur af skíru gulli og festu bjöllurnar millum granateplanna á möttulfaldinum allt í kring, á millum granateplanna,

26 svo að fyrst kom bjalla og granatepli, og þá aftur bjalla og granatepli, allt í kring á möttulfaldinum, til þjónustugjörðar, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.

27 Þá gjörðu þeir kyrtlana handa Aroni og sonum hans af baðmull, og voru þeir ofnir.

28 Sömuleiðis vefjarhöttinn af baðmull og höfuðdúkana prýðilegu af baðmull og línbrækurnar af tvinnaðri baðmull,

29 og beltið af tvinnaðri baðmull, bláum purpura, rauðum purpura og skarlati, glitofið, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.

30 Síðan gjörðu þeir spöngina, hið helga ennishlað, af skíru gulli og letruðu á hana með innsiglisgrefti: "Helgaður Drottni."

31 Og þeir festu við hana snúru af bláum purpura til að festa hana á vefjarhöttinn
ofanverðan, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.
32 Þannig var nú lokið öllu verki við búð samfundatjaldsins, og gjörðu Ísraelsmenn allt,
sem Drottinn hafði boðið Móse.
33 Síðan fluttu þeir búðina til Móse: tjaldið með öllum áhöldum þess, krókana, þiljuborðin,
slárnar, stólpana og undirstöðurnar,
34 þakið úr rauðlituðu hrútskinnunum, þakið úr höfrungaskinnunum og
fortjaldsdúkbreiðuna,
35 sáttmálsörkina, stengurnar og arkarlokið,
36 borðið með öllum þess áhöldum og skoðunarbrauðin,
37 gullljósastikuna með lömpum, lömpunum, er raða skyldi, öll áhöld hennar og olíu
ljósastikunnar,
38 gullaltarið, smurningarolíuna, ilmreykelsið og dúkbreiðuna fyrir tjalddyrnar,
39 eiraltarið ásamt eirgrindinni, stengur þess og öll áhöld, kerið og stétt þess,
40 forgarðstjöldin, stólpa hans og undirstöður, dúkbreiðuna fyrir hlið forgarðsins, stög þau
og hæla, sem þar til heyra, og öll þau áhöld, sem heyra til þjónustugjörð í búðinni, í
samfundatjaldinu,
41 glitklæðin til embættisgjörðar í helgidóminum, hin helgu klæði Arons prests og
prestsþjónustuklæði sona hans.
42 Unnu Ísraelsmenn allt verkið, í alla staði svo sem Drottinn hafði boðið Móse.
43 Og Móse leit yfir allt verkið og sjá, þeir höfðu unnið það, svo sem Drottinn hafði fyrir
lagt, svo höfðu þeir gjört það. Og Móse blessaði þá.

KAFLA 40

Drottinn talaði við Móse og sagði:
2 "Á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar skalt þú reisa búð samfundatjaldsins.
3 Þar skalt þú setja sáttmálsörkina og byrgja fyrir örkina með fortjaldinu.
4 Og þú skalt bera borðið þangað og raða því, sem á því skal vera. Síðan skalt þú bera
þangað ljósastikuna og setja upp lampa hennar.
5 Og þú skalt setja hið gullna reykelsisaltari fyrir framan sáttmálsörkina og hengja
dúkbreiðuna fyrir búðardyrnar.
6 Og þú skalt setja brennifórnaraltarið fyrir framan dyr samfundatjalds-búðarinnar.
7 Og kerið skalt þú setja milli samfundatjaldsins og altarisins og láta vatn í það.
8 Síðan skalt þú reisa forgarðinn umhverfis og hengja dúkbreiðu fyrir forgarðshliðið.
9 Þá skalt þú taka smurningarolíuna og smyrja búðina og allt, sem í henni er, og vígja
hana með öllum áhöldum hennar, svo að hún sé heilög.
10 Og þú skalt smyrja brennifórnaraltarið og öll áhöld þess, og þú skalt vígja altarið, og
skal altarið þá vera háheilagt.
11 Og þú skalt smyrja kerið og stétt þess og vígja það.
12 Þá skalt þú leiða Aron og sonu hans að dyrum samfundatjaldsins og þvo þá úr vatni.
13 Og þú skalt færa Aron í hin helgu klæði, smyrja hann og vígja, að hann þjóni mér í
prestsembætti.
14 Þú skalt og leiða fram sonu hans og færa þá í kyrtlana,
15 og þú skalt smyrja þá, eins og þú smurðir föður þeirra, að þeir þjóni mér í

prestsembætti, og skal smurning þeirra veita þeim ævinlegan prestdóm frá kyni til kyns."

16 Og Móse gjörði svo. Eins og Drottinn hafði boðið honum, svo gjörði hann í alla staði.

17 Búðin var reist í fyrsta mánuði hins annars árs, fyrsta dag mánaðarins.

18 Reisti Móse búðina, lagði undirstöðurnar, sló upp þiljunum, setti í slárnar og reisti upp stólpana.

19 Og hann þandi tjaldvoðina yfir búðina og lagði tjaldþökin þar yfir, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

20 Hann tók sáttmálið og lagði það í örkina, setti stengurnar í örkina og lét arkarlokið yfir örkina.

21 Og hann flutti örkina inn í búðina, setti upp fortjaldsdúkbreiðuna og byrgði fyrir sáttmálsörkina, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

22 Hann setti borðið inn í samfundatjaldið, við norðurhlið búðarinnar, fyrir utan fortjaldið,

23 og hann raðaði á það brauðunum frammi fyrir Drottni, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

24 Hann setti upp ljósastikuna í samfundatjaldinu gegnt borðinu við suðurhlið búðarinnar.

25 Og hann setti upp lampana frammi fyrir Drottni, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

26 Hann setti upp gullaltarið inni í samfundatjaldinu fyrir framan fortjaldið,

27 og brenndi á því ilmreykelsi, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

28 Síðan hengdi hann dúkbreiðuna fyrir dyr búðarinnar,

29 setti brennifórnaraltarið við dyr samfundatjalds-búðarinnar og fórnaði á því brennifórn og matfórn, eins og Drottinn hafði boðið Móse.

30 Hann setti kerið milli samfundatjaldsins og altarisins og lét vatn í það til þvottar,

31 og þvoðu þeir Móse, Aron og synir hans hendur sínar og fætur úr því.

32 Hvert sinn er þeir gengu inn í samfundatjaldið og nálguðust altarið, þvoðu þeir sér, svo sem Drottinn hafði boðið Móse.

33 Síðan reisti hann forgarðinn umhverfis búðina og altarið og hengdi dúkbreiðuna fyrir forgarðshliðið, og hafði Móse þá aflokið verkinu.

34 Þá huldi skýið samfundatjaldið, og dýrð Drottins fyllti búðina,

35 og mátti Móse ekki inn ganga í samfundatjaldið, því að skýið lá yfir því og dýrð Drottins fyllti búðina.

36 Hvert sinn er skýið hófst upp frá búðinni, lögðu Ísraelsmenn upp, alla þá stund er þeir voru á ferðinni.

37 En er skýið hófst ekki upp, lögðu Ísraelsmenn ekki af stað fyrr en þann dag er skýið hófst upp.

38 Því að ský Drottins var yfir búðinni um daga, en eldbjarmi um nætur, í augsýn allra Ísraelsmanna, alla þá stund, er þeir voru á ferðinni

For other languages please go to **www.wordproject.org**